

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Σ' ΑΓΑΠΗ

Η ΧΑΝΟΥΜΙΑ
ΧΡΥΣΟΥ ΨΗΓΜΑΤΑ

ΣΤΑΠΩ

(Συνέχεια)

...την ἀκαταστάτην οὐρανοῦ. Ὁ ἄρχων οὐρανοῦ
...ἐκείνην ἐκλήκατο τοσοῦτον, ἵνα ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ τῷ ἀνα-
...στασθῇ. Ἀλλὰ τί τὴ θέλετε; τὴν ἀρχαίαν μὲθ' ὧν ταῦ-
...τα καὶ ἐγὼ ἐβίην ἀναξίως ἐνός· καὶ ἐβλήκαμ ἐπὶ τῆς τῆν
...ἀρχαίας πολλὴ περιστάσεων, πρὸς ὅσον τὴν ἀρχαίαν ὅτε
...ἐπὶ αὐτῇ τὸ Ἀναβῶ-Φαίνω... Δὲν τὴν ἐννοεῖτε ποτε...
...ἀλλὰ παρὰ μία ὄρασις ἔστιν ἐν τῷ βίῳ μου, καὶ εἶδον
...ἐνδοξάζει διὰ τὴν πολλὴν μακρίαν τὴν καρδίαν μου· εἶ-
...δα ἄρα τὴν εἰς αὐτὴν καὶ ἀποθνήσκει μου... Σήμερον, ὅτε
...ἐμὲ ὑπερβῆτε θαυμαστικῶς εἰς μίαν τὴν ἰδίαν, ὅτι ὅ-
...τε καὶ ποτε καὶ καὶ ἀνέστη καὶ ὅρα καὶ εἶδον εἰς τὴν ἀρχαίαν.

— Μάλιστα... ὅθ' ἐχρηζέτο καί ποινὸν θάρος νὰ ἔλ-
θῃ καὶ νὰ εἴπῃ εἰς ὑμᾶς, τὸν ἱερατὴν τῆς κυρίας δὲ
Σικαντακίαν· «Ἐλθέ, ἀναλαβε τὴν παρ' ἐμοὶ θέσιν σου.
Ἰδοὺ ἡ καρδίᾳ μου ἐκκέντηται, ὅθ' ἦτο ἔσχατον... Δὲν
πρέπει νὰ ὑμῶν τις πολλὰ ἔσχατον πράγματα παρὰ τῶν
γονιμικῶν... καὶ ἡ Γενεθιδὸς ἔχει ὅλας τὰς καλοσύνας,
ὅλα τὰ προστάγματα, ὅλον τὸν γονιμικὸν οἶκτον... ἀλλ'
καὶ ἀπογοητεύει τὴν καλίστην, πικρὴν. Ἐπειτα, τίς
ποτὶ ἡδὺν ἦν νὰ ἐγείρῃ καὶ πάλιν ἐν τῷ ἔρωτι τὴν κα-
τερεπιθεμένην ὑμπεπιστεύουσαν; Τυτῆλονται λοιπόν... βα-
δίζετε, ἔκκετος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ... Δὲν λέγω ὅτι ὅθ' ὑ-
παρῇ εὐτυχία διὰ τὸν ἕνα ὅπως καὶ διὰ τὸν ἄλλον, ἀλ-
λὰ τὰ νῦν καθήκοντα γινώσκω νῦν μερίμνας, καὶ ὁ βίος

διέρχεται... Ὁμιλοῦν περὶ θυσῶν πρὸ μικροῦ, κύριε Μοντέρν... Ζητῶ μίαν ἐκ τῆς ἡμετέρας ἀφοσιώσεως, ἐκ τῆς ἡμετέρας μεταμελείας...

== Ὅποίαν ; ἡρώτησεν ὁ Ἐκτωρ, συγκινημένος ἐκ τῶν ἡσυχῶν καὶ σοβαρῶν λόγων τοῦ ἀγαθοῦ πρεσβύτου.

== Χάριν τῆς ἡσυχίας τῆς Γενεβιέδης, ἥδη εἰς ἄκρον τεταρκαγμένης, ἐπιθυμῶ νὰ μὴ μάθῃ ὅτι τὴν ἀγαπᾷτε. Ἐπίσης δὲν θέλω νὰ μάθῃ ὅτι εἰσθε πλούσιος, διότι τότε θὰ ἐμάντευε δικτὶ τὴν ἀνεξιτήσατε. Ὁ ἀναχωρήσατε ἐκ τοῦ ὑελουργεῖου ὅσον ταχίον, διότι εἶνε περιττὸν νὰ ὑποφέρετε τὰ βασανὰ τῆς ζηλοτυπίας καὶ τοῦ ἀπελπισμοῦ, ἅτινα σὰς ἀναγκάζουν, ὅταν μαθητὴς τὸ δικζύγιον καὶ τὸν γαμὸν τῆς Γενεβιέδης.

== Ὡς ὑπακούσω. Πραχωρήσατέ μοι μόνον ἡμερῶν τινῶν προθεσμίων.

== Διὰ νὰ καμετε τί ;

== Ὅχι διὰ νὰ σκεφθῶ, ἀλλὰ διὰ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι ἡ Γενεβιέδῃ...

Δὲν ἐτίληκα νὰ τελειώσῃ τὴν φρασίν του.

Ὁ μπαρμπα Τρέγκ τὴν συνεπλήρωσε.

== Εἶνε ἀνωρελίας, εἶπε... Ὡς ἀποκτήσατε τὴν βεβαιότητα, ὅτι δὲν διατήρησα πρὸς ὑμᾶς κανὲν αἰσθημα, ἐκτὸς τοῦ τρόμου... εἰδὲ τὴν ἐλαχίστην δι' ὑμᾶς στοργήν... Ἐπὶ τίλους ὅμως, ἀπὸ τὸ θέλετε, ἔστω... Ἐχετε ἀναγκὴν νὰ ὑποφέρετε ἀκόμη ἔλαττον ἔσως... Αὐτὰ εἶχα νὰ σὰς εἶπω... Δύνασθε νὰ ἐπιστρέψατε εἰς τὸ ὑελουργεῖον...

Ἡμίρει τινὰς παρήλθον. Ὁ Τουρῆς εἶχεν ἐπαναλαβεῖ ἐν Κλερμαρέ τὰς ἐν Λαμόν-Φουὺλ συνθηλας αὐτοῦ. Ἦρχετο πολλὰκις τῆς ἐδουμάδος, πότε τὴν πρῶταν, πότε μετὰ μεσημέριον, καθ' ὅσον τῷ ἐπάτρεπον τοῦτο αἰ ἀρχαίαν τῆς θέσεως αὐτοῦ.

Ἡ Γενεβιέδῃ τὸν ὑπεδέχετο μὲ μειδίκα χαρὰς καὶ ἐλγνομοσύνης.

Μίαν πρῶταν τὴν εἶχεν εὑρεῖ ἐν τῇ αἰφύσῃ, διδασκουσαν τὸν Ἑρρίκον, ἀναγκάζουσαν αὐτὸν νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ γράφῃ. Δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν διακόψῃ. Μόνον ἐνίστατο ἡ Γενεβιέδῃ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν υἱόν, τῷ ἐποίει νεῦμα φιλικόν, ὡς ἔάν τῷ εἶλεγε νὰ λαβῇ ἔλαττον ὑπομονήν, καὶ ἐπανήρχιζε πάλιν τὸ ἔργον τῆς. Καὶ οἱ δεσπάλμοι αὐτῆς ἦσαν τόσον γλυκαίς, ὥστε ὁ Τουρῆς ἐβελκόμενος τὸ βλέμμα τῆς ὡς θεωρεῖαν. Ὅταν τὸ μαθημα ἐτελείωσεν ἡ Γενεβιέδῃ ἀπέσπερσε τὸν Ἑρρίκον.

Ὁ Τουρῆς πλησίασε ἐγγονπότερος πρὸ αὐτῆς.

== Σὰς ἀγαπῶ, Γενεβιέδῃ... Μοι φαίνεται ὅτι εἶνε ἔλαττον αἶψον ὡς ὅταν δὲν σοὶ το εἶπον. Ἐκκατὴ ὥρα παρερχομένη, ἀξάνει τὸν ἔρωτα μου, καθότι δὲν παρέρχεται ἡμέρα, καθ' ἣν νὰ μὴ ἀνακαλύπτω νέας καλλογὰς ἐν τῇ φύγῃ ὑμῶν. Σὰς ἀγαπῶ.

Ἐλάβε τὴν χεῖρα αὐτῆς καὶ ἐπὶ θύμῃς φιλήματα ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ πόνταξίον τῆς. Ἐκείνη τὸν ἀφῆκε νὰ πρατ-

τῇ ὅπως θέλῃ, μειδίωσα ἀορίστως, πληνωμένη εἰς αὐτὰς λογισμοὺς καὶ συγχρόνως ἔλαττον τεθλιμμένη.

== Γενεβιέδῃ, τῇ εἶπε, πρὸς τί νὰ βραδύνωμεν ἐπὶ πλέον τὴν εὐτυχίαν ἡμῶν ;... Ἦλθον νὰ σὰς ἐρωτῶ σήμερον, ἐὰν ἐξακολουθεῖτε νὰ διαταξεται πάντοτε... Αἱ σκέψεις σας ἐξακολουθεῖτε ἀκόμη νὰ εἶνε τεταρκαγμέναι, ὡς ὕδωρ ἐπὶ πολλῷ ἀνακινήθῃν : Ἡ τὸ ὕδωρ ἀπὸ κατῆστη πάλιν διαχυθῇ, καὶ ἡρχίσασθε νὰ διακρίνητε ὅτι ἐγκρύπτει εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ ;

Τῇ ἐπανελαμβάνε κατ' ἐπανάληψιν αὐτὰς τὰς αὐτὰς λέξεις : ἐκείνη ἔκυψε τὴν κεφαλὴν.

== Εἴμαι ἔτοτον καλὰ τώρα, τῷ εἶπε, ἔγρουσα ὑμᾶς πλησίον μου. Δικτὶ νὰ ἀλλαξωμεν τὴν θέσιν μας ;... Δὲν εἰσθε εὐτυχῆς καὶ ὑμεῖς, βλέπων με ;... Φοβούμαι τὸ δικζύγιον, διότι τοῦτο ἤθελε μὲ ὑπενοθυμῆσαι ὅλας τὰς κακοποιημένας ἀνακνήσεις. Φοβούμαι τὴν λίαν ἐννεργὸν εὐτυχίαν, ἥμην τόσον καλὰ ἐν τῷ ὕπνῳ τοῦτο τῆς ζωῆς.

== Γενεβιέδῃ, παρκατηρήσατέ με.

Ἦλθωσα δαίλως τοὺς δεσπάλμους τῆς πρὸς τὸν Τουρῆν, ἀλλ' ἀμέσως πάλιν τοὺς κατεβίβκατε. Μίαν ὑπόνοιαν εἶχε διέλθῃ ἐκ τοῦ πνεύματος τοῦ Τουρῆ.

== Δὲν εἰσθε πλέον ἡ αὐτὴ... τί ἔστρεψε ;

== Τίποτε, ἀπάντησεν ἡ Γενεβιέδῃ, τίποτε ἐκτὸς τῶν γεγονότων τοῦ καθ' ἡμέριον βίου. Μὴ δὲν εἰσθε ὁ ἔρως σὰς μου, καὶ δὲν θὰ εἰσθε ὁ πρῶτος, ὅστις θὰ πῇ μοι ὁρορηθῇτε πᾶν ὅτι ἐπῆλθεν !

Καὶ τὸ ἐρώθημα ἀνῆλθε μέχρι τοῦ μετώπου τῆς διότι ἐψεύδατο.

Ἐψεύσθη ! Ἡρῆς τινὰ σκοπὸν : Δὲν τὸ εἶχε σκεφθῇ ἴσως ἐν τῇ ἀρχῇ ἐρώτησιν τῆς καρδίας αὐτῆς, εἰσέφερε ὡς σπῆλμα ἀπάναντι τοῦ Τουρῆ τὸ ὅτι ἐπαναίετο εἰν τὸ ζῶγον αὐτῆς... Ἐν τούτῳ τὸ ἐρώθημα τῆς.

Ὁ Τουρῆς ἔμεινε ὑποπτος. Ἡ ἐξηταγμένη αὐτῆς νοικ τοῦ δικατικτοῦ, συνηθισμένου νὰ διακινώσῃ φανταζομένης, εἶχε καταστῇ ἐπὶ μᾶλλον εὐκρίνοτος ἐνεκα τοῦ ἔρωτος.

== Δὲν μοι ἀποκρύπτετε τίποτε !

Τὴν φορὴν ταύτην ἡ Γενεβιέδῃ κατέστη ἄσφαλτος. Ἡ ἐπιτομή νὰ ἐρμολογήσῃ τὰ πάντα δὲν ἐτέλμασεν ἔρωτος. Εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ προδῶσιν τὸ μυστικὸν τοῦ ἄλλου. Ἐνέμιζεν ὅτι ἤκουε τὴν παρὰ κλητὴν τοῦ ἀνθρώπου ὅτι ὑπέφερε δι' αὐτὴν : « Ἔσο ἐπισπῆκός ! » Ὁ πατὴρ τῆς εἶχεν ἀναγγεῖλαι, ὅτι ὁ Μοντέρν θὰ ἀναγύρει ἐπὶ ἐπερίμενε τὴν ἀναχώρησίν του. Ἦδὺ δικτὶ μειδίωσα, καὶ ἔλαττον ζωοπτικῇ, ἀπῆλθεν πρὸς τὸν Τουρῆ.

== Σὰς βεβαιῶ, κύριε Τουρῆ, δὲν σὰς ἀπεκρύπτω τίποτε.

ἐκκατὴ

ΣΥΝΤΑΓΗ ΔΙΑ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟΝ

(Παράφρασις)

==

Ἦρχιστε δοκιμάζουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς πλείστου κλώνου μὲ τεχνητὰ ἄνθη. Εἰς ἐκάστην δοκίμην μὲ συνβουλευέτο.

- Πῶς σὰς φαίνονται αὐτὰ τὰ γιαντσίοντα.
- Δὲν εἶνε ἀσχημα.
- Δὲν κτυποῦν στὰ μάτια ὥς δοκιμάσωμεν αὐτάς
- εἰς παπρούνας ἔ τι λέγετε ;
- Τρελλαινόμεναι γὰρ τῆς παπρούνας.
- Πλὴν εἶνε πολὺ βαθύ χρῶμα, ἰδωμεν τῆς βιολέτ-
- τος ἔ. πῶς τὴν εὐρίσκετε τώρα ;
- Πολὺ συμπαθητικὴν.

— Θεέ μου τί ἔκκρη ! κἀθε ἄλλο χρῶμα τῆς ταιριάζει παρ' αὐτὸ φρίκη ! τῆς δίδει πρόσωπον νεκροῦ. Καλύτερα τῆς πᾶν ἡ παπαρούνας ἔ ! πολὺ καλλήτερα. Πλὴν Οὐρανία τὸ μάτι σου κλαίει πάρα πολὺ ἀπόψε ! τουλάχιστον νὰ στακτοῦτε διὰ δύο τρεῖς ὥρες.

— Καὶ τὸ ἄλλο μάτι πῶς σοῦ φαίνεται φίλη μου ;

— Τουλάχιστον αὐτὸ δὲν κλαίει... βάλει αὐτὰ τὰ δύο κλωνίδια πλάγιως... ἔτσι νὰ στραβομουτσουκίξης πότε ποτε τοῦτο θὰ σοῦ δίδῃ κάποια χάρι.

— Ὁ τοιοῦτος ἐπιληρίαξ νὰ τελειώσῃ ἡ Οὐρανία ἐρωτα μετὰ χαμηλῆς φωνῆς τὴν κυρίαν, καὶ τί ἡλικίαν εἶπε αὐτὴν γαμβρόν πῶς ἔχει.

— Εἶπα πῶς εἴθε εἰκοστοκτὸ ἐτών.

— Σὰς περεχάλας νὰ εἰπῇτε τριάνοντα.

— Ἀνοητοῖς ! ὅταν μία γυνὴ λέγῃ πῶς εἶνε εἰκοστοκτὸ ἐτών, ἐννοεῖ πᾶς τις ὅτι ὑπερέβη τὰ τριάνοντα τοῦτον δὲν σημαίνει τίποτε. ἄρκει νὰ μὴ φανερώσῃς τὰς κλῶνας σου...

— Ἦ νῆα ἐγείρεται καὶ περιπατεῖ ἐντὸς τῆς κήθουσης κυρίας τοὺς βραχίονάς της ὡς ἀνεμόμυλος ἡ κυρία Β. ἐρωτᾷ ἐν νέου πῶς τὴν εὐρίσκω ἄνθρωποι γινώσκον. Ἦ τρεῖς ὥρα ἐτήριαν πρὸ πολλοῦ, ἀνάγκη νὰ ἀπέλθωμεν ἡ Οὐρανία ἐπὶ τῷ ἀκουσμάτι τοῦτον ὥχρηθ. Φιθυρί-στικαὶ τὸν ἑωρὶς :

— Μὴ κἀμὲ τῇ μισοκλιόμερῃ, τῇ λέγει ἡ κυρία Β. ἄνθρωπος ποῦ ἔχει 100 φράγκα τὸ μῆν καὶ καπνο-πῶν, δὲν νομμεύεται γυναικὶ νευρικῇ ἢ ὑστερικῇ ἀ-ποψὶ μόνον εἰς ἐκείνας ποῦ ἔχουν μεγάλη πρῶτα ἐπι-πορεύονται αὐτὰ. ἔμπρος !

— Μὴ στιγμὴ κυρία πρέπει νὰ ἐρωτῶμε ἀμὰξ...

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη ὥρα βραδυά. Ἰούνης μὲ τὴν

ἔξ. εὐγενεῖας κινούμενος δὲν ἀντίστην, ἀλλὰ τὸ

ἔξ. εὐγενεῖας κινούμενος δὲν ἀντίστην, ἀλλὰ τὸ

ἔξ. εὐγενεῖας κινούμενος δὲν ἀντίστην, ἀλλὰ τὸ

ἔξ. εὐγενεῖας κινούμενος δὲν ἀντίστην, ἀλλὰ τὸ

ἔξ. εὐγενεῖας κινούμενος δὲν ἀντίστην, ἀλλὰ τὸ

ἔξ. εὐγενεῖας κινούμενος δὲν ἀντίστην, ἀλλὰ τὸ

ἔξ. εὐγενεῖας κινούμενος δὲν ἀντίστην, ἀλλὰ τὸ

ἔξ. εὐγενεῖας κινούμενος δὲν ἀντίστην, ἀλλὰ τὸ

ἔξ. εὐγενεῖας κινούμενος δὲν ἀντίστην, ἀλλὰ τὸ

ἔξ. εὐγενεῖας κινούμενος δὲν ἀντίστην, ἀλλὰ τὸ

ἔξ. εὐγενεῖας κινούμενος δὲν ἀντίστην, ἀλλὰ τὸ

τῆς εἰσόδου μας, εἰς τὸ ἄντρον τῶν Νυμφῶν, καὶ κατὰ βάθος κατηράσθην τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὑπεσχεθὴν εἰς τὰς κυρίας νὰ χρησιμεύσω ὡς ἐδηγὸς. Εὐτυχῶς, ἡ κυρία Β. ἤλλαξε γνώμην καὶ μετ' ὀλίγον ἡ ἀμὰξ μᾶς ἐπε-ρίμενε, κατερχόμεθα εἰς τὴν κλίσμακ, ἡ Οὐρανία πεντά-κισ ἐπάτησε τὸ φέρεμά της καὶ δις ἐρρίθη ἐπὶ τῶν νώ-των μου.

— Βλέπετε καλῶς, λέγω χαμηλοφώνως εἰς τὴν κυρίαν Β. ὅτι εἶχα δίκαιον λέγων νὰ πάρωμεν ἀμὰξ, διότι ἄλλως ἡ Οὐρανία δὲν κατάρθωνε ποτὲ νὰ φοβᾶται εἰς τὸ Ἄντρον.

— Ἀπὸ τῆ χαρὰ τῆς μπερδεύονται τὰ πόδια της μοὶ ἀπαντᾷ.

— Ἄλλη μὲν τέτοια χαρὰ νὰ τῆς ἔλθῃ, θὰ σπάτῃ τὴ μύτη της βέβαια καὶ θὰ ἡτυχάσῃ.

III

Φθάνομεν εἰς τοῦ Κωστάκη ἦτο Κυριακὴ καὶ ὁ κη-πος ἦτο πλήρης κόσμου πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας, ἀμφο-τέρων τῶν φύλων ἔμελλε νὰ παρασταθῇ ὁ «Κακούργος Ἰησοῦίτης» παντομίμα κωμικοτραγικῇ εἰς ἐπὶ πρῆξις καὶ δώδεκα σκηνάς ὁ ἐπὶ τῆς παραλαβῆς τῶν εἰσιτηρίων ὑπάλληλος ἄρκι τῇ θεᾷ τῆς Οὐρανίας ἔμενεν ὡς ἀπό-σφικτος καὶ ἐχρηστάθη νὰ τοῦ ρίψω τὰ εἰσιτήρια κατὰ γῆς διότι ἡ χεὶρ του οὐδόλος ἐκινεῖτο νὰ τὰ λάβῃ, συνά-μα δ' ἀναιδῆς ἀγριόπαις ἐφάνη ὑπισθῆναι μου.

— Νὰ ἔνας λιμοκοντόρος ποῦ κἀνε τὴν τύχη του.

Γέλωτες ἐμνηρικὴ ἠκολούθησαν τὴν φράσιν τούτων οἱ πάντες ἐν τῇ εἰσόδῳ εἶχον τὰ ἔμμηνα ἐστραμμένα πρὸς ἡμᾶς. Προσποινέθην ὅτι δὲν ἤκουσα, ρίπτει πρὸς τὰ ὀπίσω τὸν πῆλον, ὁδῶ τὴν κεφαλὴν καὶ προχωρῶν ὀφθαλ-μῶς κρατῶν τὰς κυρίας εἰς τοὺς βραχίονάς μου, διὰ νὰ μᾶς ἐκλῆθουν ὡς ξένους καὶ παύσουν τὰ σκώματα.

Δὲν ἤξεύρω ἀκριβῶς διὰ τίνας μᾶς ἐξέλεον ἄλλ' ἡ-κουσα κατὰ τὴν διάδοσιν τοὺς γέλωτας καὶ τὰ κρυφαί-νηματα ἐπαναλημνόμενα, πρῶτον τὸ ἔπος δὲν μὲ εὐ-χαρίσται διόλου. Ἐν τῇ ταραχῇ μου ἀνέτρεψα ἀκουσίως δις τρία καθίσματα ὡς καὶ ἐν πικρῶν ὕπερ ἔφερον εἰς ὑπερέτης ἀνιέξουσιν σικὰδα τινὰ εἰς ἣν νὰ μὴ εἰσέρχον-ται ἀδίκριτα βλήματα, πλὴν μάρτην ἐκλήθησαν εἰς μίαν τράπεζαν ὑπισθεν τῶν κυχλίδων τῆς ἀ. θέσεως. Πέριξ εἰς τὰς τραπέζας ἦσαν ἀριστοὶ ἐρρίτοι πλείστοι.

Ἦ ἔλεγον τὴν παντομίαν. Ἦ Οὐρανία ἀνιέξεται διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν μέλλοντα σύζυγον, ἡ κυρία Β. τὸν Γεώργιον καὶ τὸν φίλον του. Νισὶ τινὲς ἐμπερχόμενοι ἐ-στησαν πρὸ ἡμῶν καὶ παρατήρουν τὴν Οὐρανίαν, ἔχι βέ-βαια μὲ βλέμμα θαυμασμοῦ εἰς ἣν αὐτὴν ἀπομακρυνό-μενος λέγει εἰς τὸν σύντροφόν του θεαλέστατα, νὰ μὴ πικνοῦλα φορτωμένη παπαρούνας ! ἄλλος τοῦ ἀπαντᾷ γελῶν, «ἐπειδὴ δὲ γόρισε νὰ σὲ κοττάξῃ, ἀπὸ τῆς ζήλια σου τὸ λέει. Ἀφῆσε νὰ βγῇ τὸ φεγγάρι σὲ λυγρὸ καὶ νὰ δῇς τί μοῦτρο ἔχουν. Τέταρτον ὥρα εἶχε περῆσαι ἄκρα ἡσυχία ἐπεκράτει πρὸς στιγμὴν εἰς τὸν κήπον, πάντων τὰ ἔμμηνα ἦσαν ἐστραμμένα ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀπὸ τὸ σπου-

Εἰς τὸ τέταρτον ποτήριον ἡ Οὐρανία εὗρισκε τὸν κύριον Ἀμάραντον πολὺ πνευματώδη καὶ ἀξιεράστον· εἰς τὸ ἕκτον ἐκεῖνος ὁμολογεῖ ὅτι τὴν εὕρισκει χαριεστάτην· τὸ μόνο δι' ὃ παραπονεῖται αἰωνίως εἶνε ὅτι χωλαίνει.

— Κύριε, τοῦ λέγω, εἰσθε πολὺ μετριώρων καὶ στοιχηματίζω ὅτι μὲ ὅλον τὸ κουτό σας πῶδι θὰ ἀριθμεῖτε πολλὰς ἐρωτικὰς κατακτήσεις ἕως τώρα.

— Καμμία σὰς ὀρκίζομαι! μὴ φορὰ μὴ μικροπαντρεμμένη μοῦδωσε βαντεβοῦ πῶς τὸ λένε, σ' ἓνα στενὸ σοκάκι· περιμένω ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά της δύο ὥρας, ὅτε ἐξαφνα μπροστὰ μοῦρχεται ἓνα σταμνὶ παράξενον στὸ κεφάλι, ποῦχε ἓνα νερὸ μὲ μὴ μυρουδιὰ ἀλλοιώτικη· φεύγω! καὶ ἀκόμα φεύγω ἄλλη μὴ φορὰ μιλῶσα μὲ μὴ στὸ δρόμο· νὰ ὁ ἄντρας μου! φωνάζει καὶ τὸ κῆδε· λάσπη, προσπαθῶ νὰ τρέξω πέφτω χάμου ἀμέσως, σοῦρχεται ὁ ἄντρας της ἓνας χατάπαρος ἵσα μὲ τὸ ταβάνι ψηλός, καὶ μὲ διορθώνει μὲ τρόπον ὥστε νὰ μὴν ἐπιθυμῶ ποτὲ πικὰ τῆς γυναῖκος!

— Τότε καλῆτερον νὰ νυμφευθῇ καὶ νὰ ἡσυχάσῃ.

— Πᾶ! πᾶ! ἀκόμα χειρότερο· μὴ γρηὶ πού ρίχνει τῆς τύχης μου εἶπε πῶς ἅμα πάρω γυναῖκα θὰ γείνω...

— Τί λοιπόν;

— Θὰ γείνω... εἶνε περιττὸ νὰ πῶ τί θὰ γείνω· ἡ κυρία ἀπὸ δῶ θὰ ξέρουν πολὺ καλὰ.

Ἡ Οὐρανία ἐγάλα ἀδιακόπως· ἡ κυρία Β. ἐπίσης· ὁ Ἀμάραντος εὕρισκετο εἰς τὸ ὄγδον κονιάκ· τὸ πληθὺς εἰς τὸν κήπον ἤρξατο ἀραιοῦμενον· οἱ ὄλιγοι δ' ἀναμένοντες τὴν κωμωδίαν ἐκρότουν τὰς ράβδους των ἐξ ἀνυπομονητικῆς διότι πρὸ πολλοῦ εἶχε σημάνει μαπονάκτιον.

— Εἶνε ὅλος χάρι ὁ κύριος Ἀμάραντος, λέγει ἡ Οὐρανία εἰς τὴν κ. Β.

— Δὲν κλοφάνεται ἡ ἀσχημά της ὅταν γελά, μὰς κρυφολέγει ἐκεῖνος.

Πάραυτα μεγάλα σταγόνες βροχῆς ἤρξαντο πίπτουσαι· ἡ κυρία Β. ἀπελπιέται διότι θὰ χαλάσῃ ὁ καινουργὴς πῖλος της· εἰσερχόμεθα ἐν βίᾳ μετὰ τῶν ἄλλων εἰς τὸ καφενεῖον· ἡ Οὐρανία ἤτις εἶχε λάβει τὸν βραχίονα τοῦ κυρίου Ἀμαράντου, ἐλησμόνησε πλέον, ὡς φαίνεται, νὰ τὸν ἀφήσῃ, ἡ βροχὴ ἐπιτείνεται· τρέχω ἔξω, δὲν βλέπω παρὰ μίαν ἄμαξαν, ἐπανερχομαι, προσκαλῶ διὰ νευμάτων τὸν κύριον Ἀμάραντον ὃν φυσικῶς παρακολουθεῖ καὶ ἡ Οὐρανία, τοὺς ὀδηγῶ εἰς τὴν ἄμαξαν, τοὺς σπρώχνω μέσα μὲ ὅλας αὐτῆς τὰς διαμαρτυρήσεις, τί θὰ πῇ ὁ κόσμος κ.τ.λ. κλείω τὴν θυρίδα, ἡ ἄμαξα φεύγει διὰ τὸν εἶκος τῆς Οὐρανίας.

Ἐπιτρέφω, ἡ κυρία Β. ἐξηγητήθη μαθοῦσα τὰ συμβάντα· τὴν καθορυσάτω βεβαιῶν αὐτὴν ὅτι τὸ συνοικεῖσιον θὰ τελεσφορήσῃ καὶ πρέπει νὰ ἐπιτραπῶσιν αὐτῇ καὶ μικραὶ παρατυπίας· ἡναγκάσθημεν νὰ μείνωμεν πλέον τῆς ὥρας εἰς τὸ καφενεῖον, διότι ἄλλο ὄχημα δὲν ὑπῆρχε.

— Δὲν θὰ λυπηθῶ διόλου ἐὰν ἀποτόχωμεν, λέγει ἡ κυρία Β. ἔκαμα παρὰ πάνω ἀπὸ ἑκατὸ προσεναίς... ἀλλὰ σὰς βεβαιῶν ὅτι παρομοίαν οὔτε ὠνεϊρεῖσθην ἀκόμη!

Ἐνα μῆνα μετὰ, ἡ Οὐρανία ἔγινε κυρία Ἀμαράντου. Ἀγνοῶ ἂν ἡ πρόρρησις τῆς γραίας χαρτομάντιδος θὰ ἐκπληρωθῇ· εἰς ἐμὰ ὅμως φαίνεται ἀδύνατον τοῦτο.

Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ κατὰ τὴν ὅποιαν ἀνεμύχθην εἰς συνοικεῖσιον· τόσοι ἄνθρωποι καταβάλλουσι φοβεροὺς ἀγῶνας εἰς τοῦτο καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀποτυγχάνουσιν. Ἡ συνταγὴ μου ἐν τούτοις εἶνε ἀπλουστάτη, δὲν χρειάζεται τίποτε ἄλλο, εἰμὴ, μὴ εἰάλη κονιάκ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Χ. ΔΡΑΓΑΤΗΣ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΚΕΡΟΥΑΡ

(Υπὸ 'Ιουλίου Σανδῶ)

Ἐπῆλθε στιγμή διαταγμοῦ καὶ σιωπῆς· εἶπειτα, τέλος, ὁ νέος μὲ φωνὴν συγκεκινημένην;

— Εἰμαι ὁ υἱὸς τῆς ἀδελφῆς σας! εἶπεν ὕψων τοὺς ἐφθαλμούς.

— Τῆς ἀδελφῆς σας, ἐφώνησεν ἡ Μαρία παρούσα, κατὰ τὴν συνέντευξιν ταύτην.

— Ἐναγκαλίσθη· τὴν ἐξάδελφον σου, εἶπεν ἀποτόμως ὁ κόμης Κερουάρ, οὕτως· ἡ καρδίκα ὅποτε ἦτον σφιδρα συγκεκινημένη, μετέτρεξε μᾶλλον τοῦ στρατιώτου ἢ τοῦ εὐγενεοῦς.

Ὁ Ὀκτάβιος — οὕτως ἐκαλεῖτο — ἡπάσθη εὐλαδῶς τὴν χεῖρα τῆς νέας κόρης, ἥτις ἵστατο ἐκπεληγμένη, ὅτι εὐρέθη αἶφνης ἔχουσα θείαν καὶ ἐξάδελφον.

— Δὲν θέλω νὰ ἴδω τὴν μητέρα σου, προσέθεσεν ὁ κόμης μὲ φωνὴν ἡλκισμένην.

Ποῦ εἶνε;

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνεώχθη καὶ ἡ Κυρία Δυδιεὶ ἐφάνη. Ὁ ἀδελφὸς της τῇ ἔτανε τοὺς βραχίονας καὶ ἀμύτητοι ἐμεινεν ἐπὶ πολὺ ἐνηγκαλισμένοι, ἐνῷ οἱ δύο νέοι παρατήρουν ἡλιήλους ἐκτεπληγμένοι καὶ χαίροντες.

Ἡ Κυρία Δυδιεὶ καὶ ὁ υἱὸς της διήλθον τρεῖς μῆνας εἰς τὸν πύργον. Ἀκριβῶς κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ Κύριος Γρανλιεὶ ἀπῆν ἐκ τοῦ πύργου καὶ ἡ ἀπουσία αὐτῆς διήρκεσε πλέον καὶ τῆς ἐπιστροφῆς ὑπ' αὐτοῦ προσεσμίας.

Ὁ Ὀκτάβιος ἐν ῥῥόνῳ τῆς νὰ καλέσῃ θελακτικῶν νεανίαν, ἔπλεον ὀξὺς, ἐνθουσιαστικῆς κομῆς, εὐφροδῆς, καὶ κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἄπλοος καὶ ἀκαλῶς τὴν ἡλικίαν. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, κατατρεχὼν ὅλας τὰς τῆς νεότητος χάριτας.

Υπὸ ἄλλο ὄνομα ὁ κόμης δι' Κερουάρ, θὰ τὸν ἡγάπα οὐχὶ βεβαιωμένως, ἀλλ' ἐν τῷ βῆθει τῆς καρδίας του δὲν ἐσυγχώρει τὸν πατέρα του. Κατὰ τὸ διάστημα καθ' ὃ διήλθεν ἐν τῷ πύργῳ ἡ ἀδελφὴ του, οὐδέποτε ἐπῆρξε τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Δυδιεὶ. Οὕτω οἱ τρεῖς μῆνας διήλθον ἐν πλήρει γαλήνῃ καὶ ἐνῷ οἱ δύο γέροντες ἀδελφοὶ ἐμείγνυν τὰς ἀναμνήσεις των, τὰ δύο νέα παιδία τὰς

ἐλπιδας των. Ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως ὑπῆρξε σκληρά. Ὁ Κύριος Κερουάρ καὶ ἡ ἀδελφή του ἐνόησαν ἐγκαταλείποντες ἀλλήλους· ὅτι δὲν θὰ ἐπανεδιέποντο ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης. Οἱ ἀποχαιρετισμοὶ ὑπῆρξαν ἐπίπονοι, ἂν καὶ κατὰ βᾶθος ἠγνόουν πῶς ὀλίγων καὶ δακρύων ἐγένετο πρόξενος ὁ χωρισμὸς των.

Ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας, ἀνεπαίσθητως μὲν κατ' ἀρχάς, ἀλλαγὴ ἐγένετο εἰς τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰς ἐξελίξεις τῆς δεσποινίδος Κερουάρ. Ἐμφροντις, ἀλλοφρονουσα καὶ μὴ ἀσχαλουμένη εἰς οὐδὲν, κατέστη εἰς ὀλιγώτερον τοῦ μὲν διὰ τὸ σκυθρωπὴ, μελαγχολικὴ, ἀνεξήγητος. Δὲν ἐδείκνυε τι εἰς τὸν πατέρα τῆς ἀλλ' ἐκρύπτετο διὰ τὴν κλαύση ἐλευθέρως. Ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ Κυρίου Γρανλιέ τὴν παρώτρυνε, ἡ παρουσία του τὴν ἠνώχλει. Μόνῃ ἢ πρὸς τὸν πατέρα τῆς συμπάθεια ἔμενεν ἀναλωμένος. Ὁ Κόμης πολὺ βραδέως ἐνόησεν, ὅτι ἡ θυγάτηρ του ἐκρυπτεν ἀπ' αὐτοῦ κάτι. Ἐδέχθη ἡ ὀργὴ τῆς αὐτῆς νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν του. Πράγματι, ἡ Μαρία εἰς διάστημα ὀλίγων μηνῶν ἔχασε ὅλην τὴν λαμπρὴν τῆς νεότητος. Τὸ μέτωπόν της ἐσκιάσθη, τὰ χεῖλη της ὠχρίασαν καὶ τὸ κυανοῦν τῶν ὀφθαλμῶν της ἡμαυρώθη. Ὁ κόμης τὴν ἐξήτασε, ἐκείνη δὲ τῷ ἀπάντησεν ὅτι ἦτον εὐτυχής, ἠγνώνει μάλιστα πῶς ἠδύνατο νὰ μεταβληθῇ ἄρᾳ εἶχε πατέρα ὅστις τόσον τὴν ἐλάτρευεν. Ἀληθὲς ὅμως, ὅτι τὸ ὥρὸν μειδιάμας της, καὶ οἱ πλήρεις δακρύων ὀφθαλμοὶ τῆς διέψευδον τοὺς λόγους της. Ὁ πατὴρ της ἠσθάνθη ὅτι ἡ θυγάτηρ του δὲν ἦτον εὐτυχής.

Ἐὰν εἶχε μητέρα, αὕτη ἤθελε μαντεύσει· ὅτι ἡ Μαρία δὲν ἠδύνατο ἢ δὲν ἐτόλμα νὰ εἴπῃ. Ἀλλ' οἱ ἄνδρες καὶ οἱ πλέον ἐξυδερχεῖς δὲν δύνανται νὰ ἐννοήσωσι τὰς νεαρὰς αὐτὰς καρδίας. Ὁ κόμης Κερουάρ, ζητῶν ν' ἀνακαλύψῃ πῶς προήρχετο ἡ ὀλὴ τῆς θυγατρὸς του, συνεπέρανεν ὅτι δὲν ὤφειλε νὰ βραδύνῃ ἐπὶ πλέον τὸν γάμον. Ὁ Κύριος Γρανλιέ ἀπάντησεν, ὅτι ἦτο καθόλου ἔτοιμος.

Πληροφορηθεῖσα τὴν ἀπόφασιν τοῦ πατρὸς της, ἡ Μαρία ἀπάντησεν, ὅτι ἦτο κατ' ὅλα εὐτυχής, ὅτι ἐπρότιμα νὰ περιμένῃ ἢ τὴν δύο ἔτη ἀκόμη καὶ δὲν ὑφίστατο οὐδεμίαν βία. Καὶ ταῦτα ἔλεγε πρὸς τὸν πατέρα της ἐναγκαλιζομένη τὸν τράχηλον κατὰ τὸ ἥμισυ κλαίουσα καὶ παρακχλοῦσα ἢ θωπεύουσα αὐτόν. Ἐδραρύνθητε τὸ τέκνον σὺς πάτερ μου ; ἡ παρουσία μου σὰς ἐνοχλεῖ ; Γινομεναι πρόσκομμι εἰς τὴν εὐδαμονίαν σας ; ἡ εἶνε ἀληθὲς ὅτι δὲν ἀγαπᾶτε πλέον τὴν θυγατέρα σας ; Καὶ μυστίας ἄλλας θωπευτικὰς λέξεις κόρης πεφιλημένης πρὸς ἡν δὲ ἀρέσκει ὁ σύζυγος ὃν ὁ πατὴρ της τῇ προώριζε.

Ὁ Κόμης ἀνεκοίνωσε τὴν ἀρνησιν ταύτην τῆς θυγατρὸς του εἰς τὸν Κον Γρανλιέ, ὅστις καὶ πάλιν ἀπάντησε διὰ τῆς βρετανικῆς ψυχραιμίας ὅτι ἠδύνατο νὰ περιμένῃ ἀκόμη καὶ ὅτι ἡ θέλησις τῆς Μαρίας ἦτο καὶ ἰδική του.

Ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῶν ξένων των, ἡ Μαρία πολὺ λίαν ὀμίλει εἰς τὸν πατέρα της περὶ τῆς οὐσίας της, ἐ-

νόστε δὲ καὶ περὶ τοῦ Ὀκταβίου. Μετὰ τινα χρόνον ὅμως ἡ ἀντιπάθεια τοῦ κόμητος πρὸς στιγμὴν πραϋνθεῖσα διηγέρθη ζωηροτέρα ἢ ἄλλοτε.

Ὁ Κόμης Κερουάρ, βασιλόφρων, δὲν ἠγάπα τοὺς ὑποσκάπτοντας τὸν θρόνον. μετὰ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ ἐκ τῶν πρώτων. Τοσοῦτον δὲ ἐξηγουμένου ὁσάκις ἀνεγίνωσκεν εἰς τὰς ἐφημερίδας τὸ ὄνομα τοῦ Κοι Δουιδιέ, ὥστε ἡ Δεσποινὶς Κερουάρ ἀπεφάσισε κατ' ἐκαστὴν ν' ἀναγινώσκῃ κρυφὰ τὰς ἐφημερίδας αἵτινες ἐμελλον νὰ περιέλθωσιν εἰς χεῖρας τοῦ πατρὸς της. Ἀστυγῶς τοῦτο δὲν ἐπιτυγχάνετο κατ' ἡμέραν, οὕτως, ὥστε ὁ κόμης ὅστις ἐθεώρει τὸν οἶκόν του ὡς τὸ καθαρώτερον ἀγιατῆριον τῆς μοναρχίας, μετενόησε μετ' ὀλίγον διότι ἐδέχθη ὑπὸ τὴν στέγην τῶν Κερουάρ τὸν υἱὸν ἐνὸς τῶν ἀσπονδοτέρων ἐχθρῶν τῆς βασιλείας.

— Ἀλλὰ, πάτερ μου, ἔλεγεν ἐνόστε ἡ Μαρία, διὰ τῆς γλυκυτέρας φωνῆς της, δὲν φοβεῖσθε μήπως εἰσθε ἄδικος πρὸς τὸν υἱὸν τῆς ἀδελφῆς σας ;

— Ἀδικος πρὸς τὸν νέον αὐτὸν λύκον ! ἀπάντη ὁ κόμης εἰρωνικῶς.

— Δὲν εἶνε ἀλήθεια, πάτερ μου, ἔσπευδε νὰ προσέσῃ ἡ Μαρία στηριζομένη νωχελῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Κυρίου Κερουάρ, ὅτι σεῖς παίζετε τὸ μέρος τοῦ λύκου, καὶ ὁ ἐξάδελφος δὲν εἶνε μᾶλλον τὸ πρόβατον τὸ δροσίζομενον εἰς τὸ καθαρὸν ὕδωρ τῆς πηγῆς ;

— Οἱ Δουιδιέ ! ἀνεφώνησε, στρέφων τὴν ἐφημερίδα ἣν ἐκράτει εἰς χεῖρας καὶ ρίπτων αὐτὴν μετὰ θυμοῦ, οἱ Δουιδιέ ! Ἀλλὰ δὲν τοὺς γνωρίζεις ! Εἶνε οἰκογένεια ληστῶν, ἀγέλη θῶων, φυλὴ βασιλοκτόνων. Αὐτοὶ, οἱ Δουιδιέ τι ἄλλο πράττει ἢ ὅτι ν' ἀκονίζῃ τὸν πέλεκυν τοῦ δημίου ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του ; Ὅα ὠρμιζόμενα εἰ καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὑπῆρξε εἰς Δουιδιέ συνεργὸς εἰς τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως Καρόλου. Οἱ Δουιδιέ θὰ καταστρέψωσι τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας.

— Ἀλλ' ὁ Ὀκτάβιος, πάτερ μου . . .

— Εἶνε Λυκιδεὺς ὅστις θέλει λείχει τὸ χυτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς του αἵμα.

— Ὁ υἱὸς τῆς ἀδελφῆς σας . . .

— Διάβολε ! δὲν εἶνε πλέον ἀδελφὴ μου. Πρὸ ἐφ' ἧς ἐτῶν ἀπηνήθη τὸ ὄνομα τῶν Κερουάρ, καὶ δόξα τῷ Θεῷ ! οἱ Κερουάρ τῇ τὸ ἀνταπέδωσαν.

— Νέος τόσον γλυκὺς, πάτερ μου καὶ ὅστις ἐράνετο τόσον ἀγαπῶν ἡμᾶς !

— Ἐχει τὸν ὑποκριτικὸν ὀφθαλμὸν τοῦ πατρὸς του.

— Ὁφθαλμοὺς γαλανοὺς ὡς τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ !

— Τὸν παρετήρησα καλῶς : ἀνεκάλυψα ἐν αὐτῷ θηριώδεις ὀρέξεις, καὶ φονικὰ ἐνστικτα.

— Ὁ Ὀκτάβιος ! ὁ ἀξιαγάπητος αὐτὸς νέος !

— Ὅα ἱερὰ ἡμέραν τινα τὸ ἔργον τῶν Δουιδιέ εἰς τὴν Βουλὴν ! Ἐ ! Δόξα τῷ Θεῷ ! Ἐὰν ὁ Βασιλεὺς Κάρολος ὁ Δέκατος εἰσέλθῃ ἡμέραν τινα εἰς τὸ βουλευτήριον, μετὰ τὴν μάστιγα ἀνὰ χεῖρας, ὅλοι, οὗτοι οἱ φλῶ-
αροι καὶ οἱ λησταὶ θὰ διωχθῶσι διὰ τῆς θύρας ! ὁ Βασι-

λεὺς Λουδοβίκος δέκατος τέταρτος δὲν ἐνήργει διὰφορο-
τρόπως.

Πάν ὅτι ἡ Μαρία ἔλαγεν, ἐξηγγρίωνε τὸν πατέρα της.
Ἡ πτωχὴ νεάνις κατέληγεν ἀσπαζομένη τὴν κεφαλὴν
τοῦ γέροντος καὶ ἀπεσώρευτο κλαίουσα.

Ἐν τούτοις, ἀνεπαίσθητος μεταβολὴ βαθμυδὸν ἐπὴρ-
χέτο ἐπὶ τῆς νέας πυργωδεσποίνης. Πρὸ τινων μηνῶν
ἰδίως ἡ ἀσθένεια προώδευε ταχέως. Φθινοπωρινὴν τινα
ἐσπεραν εἰς τὴν λάμψιν τοῦ φωτός, ἐ κόμης Κερουάρ πα-
ρεθήρει τὴν θυγατέρα του, ἥτις εἶχε διακόψει τὸ ἐργό-
χειρόν της καὶ βυθισθῇ εἰς ἄβυσσον ἑκστασιν. Κατεπλάγη
ἐκ τῆς ὠχρότητος τῶν χαρκτηριστικῶν της καὶ τῆς
ἰσχνότητος τοῦ προσώπου της, αἱ παρειαὶ της ἦσαν πλή-
ρεις δακρύων.

Ὁ κόμης ἡγήθη, ἔλαβε μεταξὺ τῶν χειρῶν του τὴν
ἐκνήθη κεφαλὴν τῆς θυγατρὸς του, καὶ θλίβων αὐτὴν
ἐπὶ τοῦ στήθους του :

— Πάσχεις, κλαίεις ; τί ἔχεις ; ἐρώνησεν.

Ἡ Μαρία ἀνηγγέθη ὥστε ἀφυπνίσθη ὑπὸ τινος ὀνει-
ρου. Ἡθέλησε νὰ σπογγίσῃ τοὺς ὀφθαλμούς της· ἀλλ'
ὁ πατήρ της τὴν ἐμπόδισε, καὶ κρατῶν αὐτὴν πάντοτε
ἐπὶ τοῦ στήθους του :

— Κλαίεις, καὶ ἐξηγγασάν με τὴν πηγὴν τῶν δακρύων
σου· διαδήποτε καὶ ἂν ἦναι, ἐγὼ θὰ τὴν ξηράνω, εἶπε
καλύπτων διὰ φιλημάτων τὸ μέτωπον τῆς νέας διακρυ-
ρούσης.

Ἡ Μαρία ἐξερράγη εἰς λυγμούς.

— ὦ, πάτερ μου ! τὸ μυστικὸν ὅπερ με φονεύει θὰ
σὲ ἐφύνη· ἀλλὰ προτιμῶ ν' ἀποθάνω μᾶλλον ἢ νὰ
σὲ ἐμπιστευθῶ πρᾶγμα ὅπερ θὰ θλίψῃ κατεῖς τὴν
καρδίαν σας.

— Εἶνε ἄδύνατον, τέκνον μου. εἶπαν ὁ Κύριος δὲ
Κερουάρ, θωπεύων τὴν κόμην τῆς Μαρίας, νὰ δεινώ-
σῃς ἀφ' ἐκυτῆς τὴν βαρύτητα τῶν ἀπορρήτων σου. Ἀ-
νοίσον μοι τὴν καρδίαν σου τὰ αἰσθητά της ὅποιας οὐ-
δέποτε ἔπρεπε νὰ μοὶ ἀποκρύψῃς. Δὲν ἔχεις ἀνάγκην
συγγνώμης· ἐάν εἶχεν ἄλλως, εἰς τί χρησιμεύει ἡ πατρικὴ
ἀγάπη μου ὅταν δὲν δύναται νὰ συγχωρήσῃ.

Τρυφερά ἅμα δὲ καὶ αὐστηρά ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου δὲ
Κερουάρ παρκαλεῖ καὶ διέττατε συγχρόνως.

Ἡ Μαρία ἀπεσπάρθη τῶν βραχιόνων οἷτινες τὴν ἔ-
στρεφον καὶ γονυπετήσασα πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ γέρον-
τος.

— Τὸ θέλετε πάτερ μου ; Ἐ ! καλῶς . . . καλῶς,
πάτερ μου, δὲν ἀγαπῶ τὸν Κύριον δὲ Γρανλιέ. Ὅταν
ὑποχρεωθῶμεν ἀμφότεροι δι' ἐπιστήμου ὑποσχέσεως, ἐνόμι-
ζον ὅτι θὰ ἡδυνάμην νὰ τὸν ἀγαπήσω μίαν ἡμέραν. Τότε
τοῦτο μοὶ ἐφάνετο εὐκολον. Σύγγνωτέ μοι : Ἡπατώμην,
ἔδοκίμασα, ἐπὶ πολὺ ἐζήτησα τὴν καρδίαν μου, ἐπὶ
πολὺ τὴν ἐσχάτισα· ὑπέρεσα πολὺ, ἐπερίμενα ἐπὶ πολὺ,
πλὴν ματαίως· αἰσθάνομαι, οἶμαι ! ὅτι πρέπει νὰ ὑπο-
τάξω εἰς τὸ καθήκον. Ἐν τούτοις, ἡ ἐποχὴ τοῦ γάμου
τούτου πλησιάζει, καὶ ἰδοὺ ὅτι φονεύει τὸ τέκνον σας.

Ὁ Κύριος Κερουάρ, διέμενε σιωπηλός, μετὰ τὸ μέ-
τωπον σύνοφρου.

— Κόρη μου, εἶπε τέλος, διὰ φωνῆς βραδείας καὶ
σοβαρᾶς, εἶσαι βεβαία ὅτι δὲν ἀγαπᾷς τὸν κύριον δὲ
Γρανλιέ ;

— ὦ ! μάλιστα πάτερ μου, ἀνέκραξεν.

— Εἶσαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ δυνηθῇ ποτὲ νὰ τὸν ἀ-
γαπήσῃς ; Ὁ γάμος οὗτος προσκρούει εἰς τὰ αἰσθητά
σου καὶ τὰς ἐρέξεις σου ; Τοῦτο σὲ φονεύει πολυαγαπη-
μένη μου θυγάτηρ ;

— Ναί, πάτερ μου, ἐψιθύρισεν ἐκείνη.

— Μετὰ σιωπὴν μακροτέραν τῆς πρώτης :

— Κόρη μου, εἶπεν ὁ κόμης δὲ Κερουάρ· ἐγειρόμε-
νος, μέλλω νὰ πράξω ἀναφορικῶς πρὸς τὴν εὐτυχίαν
σου, ὅτι δὲν ἔπραξα οὐδέποτε ὅπως ἀποφύγω τὸν θάνα-
τον ὅτε ἡγάπων τὴν ζωὴν, κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς νεότη-
τός μου. Εἴθε ἡ γενεὰ τῶν Κερουάρ νὰ με συγχωρήσῃ.
Δι' ὑμᾶς, θυγάτερ, θὰ ἀναλάβω παρ' ἀνθρώπου τῆς
καρδίας μου τὸν λόγον ὃν ἀμφότεροι ἐλευθέρως ἐδώ-
σαμεν.

— ὦ πάτερ μου, ἀνέκραξεν ἐὰν φρονεῖτε ὅτι ἡ πί-
στις ἡμῶν εἶνε τόσον δεσμευμένη, ἄφετε τὴν θυσίαν νὰ
ἐκπληρωθῇ.

Ὁ κόμης Κερουάρ ἀπηλλάγη ἡσυχῶς τῶν ἐγκαλι-
σμών τῆς θυγατρὸς του, καὶ ἡτοιμάσθη ὅπως γράψῃ εἰς
τὸν Κύριον δὲ Γρανλιέ.

Ἡ Μαρία δὲν ἡδυνήθη ν' ἀποκρύψῃ κίνημα χαρᾶς.
Δὲν ἐξεμυστηρεῦθη ἡ τὸ ἥμισυ τοῦ μυστικοῦ της,
ἀλλ' ἦτο ἐλετοῦρα εἰς τὸ ἐξῆς καὶ τὸ μέλλον τῇ ἀνῆκε.

Ὁ κόμης ἐκάθητο ἐμπροσθεν τραπέζης καὶ ἡ γρα-
φὴ ἔτρεμε μεταξὺ τῶν δακτύλων του.

— Ἦτο τὸ τελευταῖόν μου ἔναιρον, ἡ τελευταία
ἐλπίς μου, εἶπε διὰ φωνῆς πεπνιγμένης. ὦ τέκνον μου,
ὅταν δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον, καὶ τοῦτο ἔσται μετ' ὀλίγον,
κόρη μου, μὴ λησμονήσῃς μέχρι τινος βαθμοῦ σὲ ἡγά-
πησεν ὁ πατήρ σου. Ἐνθυμοῦ ὅτι ὑπῆρξες προσφιλεστέ-
ρα εἰς ἐμὲ καὶ αὐτῆς τῆς τιμῆς, καὶ ὅτι ἡ φωνὴ τῆς
θλίψεως σου ἦτο μᾶλλον ἐπιτακτικὴ ἢ τῆς συνειδή-
σεώς μου.

Εἰς τὴν ἀγαπητὴν καὶ συμπαθεῖ ἐκείνην φωνὴν ἡ δε-
ποινὴ Κερουάρ ἡσθάνθη τὴν ψυχὴν αὐτῆς λειποψυ-
χοῦσαν.

— Ἀφετέ με ν' ἀποθάνω, ἐρώνησεν.

Ἄλλ' ὁ γέρον τὴν ὥθησε μετ' ἀγαθότητος.

Πλὴν, δὲν εἶχεν ἀναλάβει εἰσέτι τὴν γραφίδα, ὅτε
καλπασμοὶ ἵππου ἀντήχησαν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ σχεδὸν
αὐτοστιγμὴν ὁ Κύριος δὲ Γρανλιέ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴ-
θουσαν. Ἦτο ὠχρὸς καὶ μᾶλλον σοβαρὸς τοῦ συνήθους.

Ὁ Κύριος Κερουάρ καὶ ἡ θυγάτηρ του βλέποντες
αὐτὸν εἰσερχόμενον, προησθάνθησαν δυστύχημά τι ἀνε-
πανόρθωτον. Ἀμφότεροι ἡγγέρθησαν ἵνα τὸν ὑποδεχθῶσι.

Διὰ σιωπηλοῦ κινήματος τοὺς παρεκάλεσε νὰ καθήσων καὶ λαδῶν τοῖς ἀπέναντι αὐτῶν :

— Κύριε κόμη, εἶπε μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης, ἔρχομαι νὰ σὰς ἀποδώσω τὸν λόγον σας : Δεσποινίς, εἶσατε ἐλευθέρα, προσέθεσεν ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν Μαρίαν.

Ἡ πληγωθεῖσα ὑπερηφάνεια ἀπέπνιξε παρὰ τῷ γέροντι κόμητι τὴν χαρὰν ἣν ὤφειλε νὰ αἰσθανθῇ ἐπὶ τῇ ἀνελπιδίᾳ ταύτῃ προτάσει· ἡ Μαρία ἐνδομύχως ὑψαρίσθησεν τὸν Θεόν.

— Μὴ μὲ διακόπτετε, ὑπέλαβε πάραυτα ὁ Κύριος δὲ Γρανλιέ. Σὰς ἀγαπῶ δεσποινίς, καὶ ὁ Θεὸς μοὶ εἶνε μάρτυς ὅτι καὶ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην θὰ ἐπιλήρωνον διὰ τοῦ αἱματός μου τὴν ὑψίστην εὐτυχίαν τοῦ νὰ ἐνώσω τὴν ὑπαρξίν μου μετὰ τῆς ἰδικῆς σας. Σὺ, ἀγαπῶ κύριε κόμη, σὰς ὑπολήπτομαι καὶ δὲν ἐπαύσατο ποτὶς, νὰ ἐπιθυμῶ τὴν συγγενείαν σας. Ὁ γάμος οὗτος ἦτο τὸ ὄνειρον τοῦ πατρός μου. Ἀπέθανε μὲ τὴν ἐλπίδα ταύτην, καὶ ἡ ἐλπίς αὕτη ὑπῆρξεν ἡ πολυτιμότερα κληρονομία μου. Ὅποτε ἐξήτησα τὴν χεῖρα τῆς Δεσποινίδος Κερουάρ, τὸ πᾶν μοὶ ἐμειδίει. Μοὶ ἐφαίνετο τότε ὅτι εἰς ἀνταλλαγμα τῆς εὐτυχίας ἧς θὰ ἀπῆλκον, εἶχον καὶ ἐγὼ νὰ προσφέρω ἐκ μέρους μου, εἰς ψυχὴν γενναίαν μέρος τῆς τύχης καὶ τῆς περιουσίας μου. Μοὶ ἦτο γλυκὺ ἐπίσης Δεσποινίς, νὰ σκέπτομαι ὅτι, δυνάμει, τῶν φροντίδων τῆς τρυφερότητος, καὶ τῶν περιποιήσέων μου, θὲ διήγετε βίον ἀξίον τοῦ ὀνόματος, τῆς χάριτος καὶ τῆς ὠριμότητός σας. Δὲν πρέπει νὰ τὸ σκέπτομαι πλέον, εἰς τὸ ἐξῆς δὲν ἔχω εἰμὴ τὸν ἐρωτᾶ μου. Ἡ καλλιτέρα μερίς τῆς περιουσίας, ἣν τόσον ἐπεθύμουν νὰ θέσω πρὸ τῶν ποδῶν σας, κατεποντίσθη πρὸ ὀλίγου. Τὴν πρώην ταύτην ἔμαθον τὴν ὀλιθεράν εἶδον. Τὰ πολιτικὰ μίστη μὲ διώκουσι. Καθ' ἣν ὥραν σὰς ἐμυλῶ, τὰ δάστη τοῦ πύργου μου καίονται, καὶ τίς οἶδε! ἐάν θὰ μείνῃ λίθος ἐπὶ λίθου ἐκ τοῦ πύργου τῶν προγόνων μου; Πτωχὸς, προγεγραμμένος, ἀνευ ἀσύλου, δὲν σύρω ἐπισθὲν μου ἡ κατηραμένην τύχην. Ἀναλάβετε λοιπὸν, ὦ φίλε τοῦ πατρός, μου, τὸν λόγον ἐν μοὶ ἐδώσατε, ἵνα ἐλευθέρα ὑμεῖς ἦτις μοὶ ἐσυγχωρήσατε νὰ σὰς καλῶ μνηστὴν τῆς καρδίας μου. Δὲν μοὶ ἀντίκει πλέον νὰ σὰς σύρω εἰς τὴν ἐλευθρίαν μου.

Κεραιὸς δὲν ᾔθελε καταπλήξει τόσον τὸν κόμητα καὶ τὴν Μαρίαν, ὅσον οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου δὲ Γρανλιέ. Διέμειναν ὡσεὶ ἀπολιθωμένοι. Πρὸ τῆς ἀρίσεως τοῦ Γρανλιέ, ἀμρότεροι ἤδυναντο ν' ἀποδώσωσι τὸν λόγον τῶν. Ἦδη ὅμως δύνανται; Ἠδύναντο ν' ἀναλάβωσι ἀνευ αἰσχύνης τὸν λόγον ἐν ὃ ὁ Κύριος δὲ Γρανλιέ τοῖς ἀπέβιδε μετὰ βέβαιης γενναιότητος; Ὁ δὲ Θεὸς μόνος γινώσκει τί συνέβη ἐν μιᾷ στιγμῇ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ τελευταίου τῶν Κερουάρ. Ἐπρόκειτο νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ τῆς δυστυχίας τῆς θυγατρὸς του, καὶ τῆς ἀτιμίας τοῦ ὀνόματος του. Δὲν ἤθελε τί νὰ προτιμήσῃ. Τότε, ἡ Μαρία, ἀξίον τέκνον τῆς εὐγενούς γενεᾶς τῆς, ἠγγέρθη καὶ διὰ φωνῆς ὑψηλῆς καὶ σταθερᾶς :

— Κύριε δὲ Γρανλιέ, τῷ εἶπε, ἐάν δὲν σὰς ἀντίκει νὰ μὰς σύρετε εἰς τὸν ἐλευθρίαν σας, ἀντίκει εἰς ὑμᾶς νὰ σὰς ἀκολουθήσωμεν. Ἡ πτωχεία σας εἶνε προσφιλέστερα ἡμῖν ἢ τὰ πλούτη σας. Ἐνός μοὶ ἐπύργος οὗτος ἵσταται ἐρθιος, οὐδέποτε θὰ εἶσθε ἀνευ ἀσύλου, καὶ ἐάν ἦναι ἀληθὲς ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε, ἰδοὺ ἡ χεῖρ μου εἶνε ἰσχυρή σας, Κύριε. Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ δεσποινίς Κερουάρ ἔτεινε τὴν χεῖρά της ἥτις δὲν ἔτρεψε.

— Εὖγε! ὦ γενεὰ μου! εὖγε! ὦ θυγάτηρ! ἐφώνησεν ὁ γηραιὸς κόμης συγκεκινημένος.

Καὶ ἔσφιγγεν ἐπὶ τοῦ στήθους του τοὺς δύο νέους οὓς ἤνωσεν ἐν τῷ αὐτῷ δεσμῷ τῆς ἀγάπης του.

Διαρκούσης τῆς σκητῆς ταύτης, ἡ δεσποινίς Κερουάρ διετελεῖ ἀφωνος, ὑψηλέρων ἔνεκεν αὐτῆς τῆς θυρίας της. Ἐπέβαλε σιωπὴν εἰς τοὺς ἐνδοιασμοὺς τοῦ Κυρίου δὲ Γρανλιέ, καὶ ὥριεν ἡ ἰδέα εἰς βίαν προσεχῆ ἐποχῇ τοὺς γάμους τῶν. Ὁ κόμης Κερουάρ, ἐγνωρίζε καὶ συνησθάνετο τί τοῦτο ἐσφοχίζεν εἰς τὴν θυγάτερα του, ἀλλ' ἐδέχθη τὴν θυρίαν τοῦ τέκνου του μὲ τὸν ἀκαμπτὸν ἐγώτισμόν της τιμῆς, τὸν σκληρότερον καὶ τὸν μᾶλλον ἀνένδοτον τῶν ἐγώτισμῶν. Ἀλλως, ὁ γέροντος εὐγενὴς ἀπέτειε πολὺ τοῦ νὰ σκεφθῇ, ὅτι ἡ θυγάτηρ του θ' ἀπέθνησκεν. Δὲν ἐπίστευεν εἰς τὰς ἀντιπαθείας, καὶ συνεπαράνευ, ὅτι τοῦ χρόνου προϊόντος, ἡ Μαρία θὰ ἠγάπα τὸν σύζυγόν της, ἄξιον ἄλλως τε καὶ αὐτὸν ν' ἀγαπᾷται. Πράγματι διὰ τὸν κόμητα Κερουάρ, μὴ ὑποκτείνονται τίποτε, τί ἦτον ἡ ἀφασίσις αὐτῆς; ὁ Κύριος Γρανλιέ ἦτον νέος, ὠραίος, καὶ εὐγενὴς εὐπατρίδης, ὡς ὁ πατήρ του, ἡ Μαρία ταχέως θὰ ἐπαγαγήτο. Ὁ Κύριος Γρανλιέ ἀνεχώρησε βραδέως τοῦ πύργου. Ὅταν ἡ Μαρία ἐμείνε μετὰ τοῦ κόμητος, οὐδὲν ἀπέδειξε τοῦ ὅτι ὑπέφερε ψυχικῶς. Ἐβεβαίωσε τὸν γέροντα περὶ τῆς ἐπιθυμίας της καὶ ἀπεμακρύνθη αὐτοῦ μὲ τὸ μετὰ δέος εἰς τὰ χεῖλη, ὡς τὸ ἀρχαῖον θυμὸν πορευόμενον εἰς τὸν βωμὸν μὲ στέφανον ἐξ' ἀνθῶν. Ἀλλ' ὅτε ἡ εὐαγγελία αὐτὴν μόνην ἐν τῷ δωματίῳ της, ὅτε ἤθελεν ὅτι οὐδεὶς τὴν παρετήρει, ἀπέναντι τῆς πραγματικότητος, ἡ ἀπελπισία της ἐξερράγη καὶ ἡ καρδία της ἐλευθέρα τέλος, ἀνελύθη εἰς λυγμούς.

— ὦ πάτερ μου! ἀνέκραξε διὰ φωνῆς σπαρακτικῆς, ἀπῆλλαχθην τέλος; Μοὶ προσεφέρετε τὴν θυρίαν τῆς τιμῆς σας; ἐγὼ θυσιάζω ὑπὲρ ὑμῶν, τὴν εὐδαιμονίαν μου, τὸν ἐρωτᾶ μου, τὴν ζωὴν μου. Ἡ θυγάτηρ σας ἐπαρξεν ὅτι ἔδει διὰ τὴν ὑπερηφάνειαν τοῦ ὀνόματος σας; ἔχω δυστυχῆ; Εἶσατε εὐχαριστήσιος πατήρ;

Ἐπεριπατεῖ ἐν τῷ δωματίῳ μὲ ὕψος ἀπαλινθητὸν, τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ, τῶν ποσῶν τὸ στήθος καὶ δεικνύουσα τοὺς βραχίονας ἐκ λύπης. Ἦγαπα ἡ δυστυχὴς πρὸ τριῶν ἐτῶν, ἔφερε τὸ θάρος ἔρωτος σιωπηλοῦ καὶ βαθέως. Ἦγαπα τὸν ἐξαδελφόν της Ὀκταβιόν. Ἦγαπα τὸν ἐρωτᾶ περὶ τὸν ἐρωτᾶ τοῦ κόμητος, ὅταν μὴ ἐννοήσῃ κατὰ τὴν διαμονὴν τῆς ἀδελφῆς του καὶ τοῦ υἱοῦ της εἰς τὸν πύργον, ὅτι αἱ δύο αὗται νεώτερες αἰ-

κον ή μία τήν άλλην. Ἐπὶ τρεῖς μῆνας οἱ δύο οὗτοι θεωρίδαζον ἐν πασῇ ἐλευθερίᾳ καὶ αὐθάδει, εἰς τὰ δαπν εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, ἐν κερῷ νυκτός, καὶ ἐν τῷ φωτὶ τοῦ ἡλίου. Εἶχον τοὺς αὐτοὺς ἀφελεῖς θαυμασμούς, τὰς αὐτὰς διαχύσεις. Ἡ αὐτὴ χάρις ἐκάλλυε τὰ πρόσωπα αὐτῶν καὶ τὰς ὀμιλάς των. Αἱ αὐταὶ διαθέσεις, αἱ αὐταὶ συμπαθεῖαι τοὺς ἡνῶσαν ἀδιόρατως. Ὁ ἔρωσ γεννᾶται ἐκ τῶν προσκομμάτων. Οἱ πατέρες αὐτῶν ὑπῆρξαν ἐχθροί. Μερμηστευμένη τὸν ἐξαδελφόν της Ὁκταεῖον ἔως θά ἡγάπα τὸν Κύριον Γρανλιέ. Ὁ Ὁκταεῖος καὶ ἡ Μαρία ἡγαπήθησαν, ὡς συμβαίνει [εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην, καὶ ὁ ἔρωσ των, ὅστις ἔμεινε κεκρυμμένος εἰς τὰ βάθη τῶν καρδιῶν των, δὲν ἀπεκαλύφθη αὐτοῖς ἢ κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ χωρισμοῦ, ἐκ τῶν παλμῶν τῆς καρδίας των, ὡμολόγησαν μεταξὺ των ὅτι καί, εἰς ἑαυτοὺς δὲν εἶχον ἔως τότε ἐμολογήσει. Πόσα δάκρυα, πόσαι θλίψεις, πόσαι ὑποσχέσεις δὲν ἀντήλλαγῃσαν ὑπὸ τὰς δεινροστομίας τοῦ κήπου Κερουάρ! Ἦτο ἐσπέρα γαλήνιος, ἐσπέρα φθινοπωρινή, οἱ ἀστῆρες ἔλαμπον εἰς τὸ στερέωμα, ἡ σελήνη ὑψοῦτο ὀπισθεν μεγάλων δένδρων, ὁ ποταμὸς ἐκύλιε τὰ κύματά του ὑπὸ τοὺς πίδακ των. Ὁ Ὁκταεῖος ὤφειλε νὰ ἀναχωρήσῃ τὴν ἐπύκριον: Ἦτον ἡ πρώτη ἐρωτικὴ ἐσπέρα αὐτῶν, ἔως ἡ τελευταία! Ὡς μίθη τῶν πρώτων ἐμολογιῶν, τῶν ἀγῶν τρυφῶν, διαχύσις τῶν νέων ἐμολογιῶν, διαχύσις τῶν νέων ψυχῶν τίς δύναται ποτε νὰ σὲ ζωγραφίσῃ! Ἐναγνι τοῦ ἀστερέντου οὐρανοῦ, ὠρλήθησαν ἔρωτα αἰώνιον καὶ διακή. Ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τῆς ἡδύτητας, ἡ Μαρία ἐλησμώνησε τὴν πᾶν, τὴν δεδομένην πίστιν της καὶ τὴν ὑποσχεθεῖσαν τῇ πατρί. Ὁρλήθη νὰ φυλάξῃ ἑαυτὴν διὰ τὸν Ὁκταεῖον, καὶ ὁ Ὁκταεῖος νὰ ἐπανέλθῃ ὅπως ζητήσῃ τὴν χεῖρα τῆς Μαρίας παρὰ τοῦ πατρὸς της, καὶ ἀμφότεροι ἔλαβον ὡς μαρτυρας τὰ δαπν, τὸν οὐρανόν, τὰ κελαρύζοντα ὕδατα, καὶ ἄψαν τὴν ὠρίαν φύσιν ἥτις πρὸ ἐλίζου ἤκουσε τοὺς ὅρκους των.

Δεῖν ἦδη νὰ ἐξηγήσωμεν, τί ἀπέγινεν ὡς πρὸς τὸν ἔρωτα τῆς Μαρίας, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ νέου Δουβιδιέ. Τί ἀπέγινεν ὁ ἔρωσ τοῦ Ὁκταεῖου; Ὁλὸν μαθωμεν ἀργότερον ἔως. Ὁ τῆς Μαρίας ἡγήθη ἐν τῇ ἐρημίᾳ τῶν δασῶν, ἐν τῇ σιωπῇ τῶν ἀγρῶν, ἐν τῇ συνεχεῖ θεωρίᾳ τῆς φύσεως καὶ ἔμνε κεκαλυμμένος ὑπὸ τοῦ πέπλου τοῦ μυστηρίου. Ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου Γρανλιέ καὶ ἡ ἀπουσία τοῦ Ὁκταεῖου τὸν μετέβαλον εἰς ἀληθὲς πάθος. Ἡ ἀπουσία εἰνέ τι ποιητικόν εἰνέ ἀράτος τῆς μαγισσᾶ ζωγραφίζουσα μὲ τὰ ἀμπερότερα χρώματα, τῆς ἐκαστῇ στιγμήν, ἐκαστῇ ὥρᾳ τὴν ἀπρεπτότητάν. Ἡ παρουσία τοῦ κόμητος Κερουάρ διὰ τὸν Κύριον Γρανλιέ καὶ τὸ μυστὸν τοῦ δὲν Ὁκταεῖου, ἐκάλλυον εἰς τοὺς ἐρῶντας τῆς Μαρίας τὴν εἰκόνα τοῦ ἐξαδέλφου της. Ἐν τούτοις, αἱ ἡμέραι καὶ αἱ νύκτες παρήρχοντο, ὁ Ὁκταεῖος δὲν ἤρχετο. Ἀλλ' ἡ Μαρία διετήρει τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν ἐλπίδα. Ἀγνοοῦσα πολλὰ πραγματά, δὲν ἐννόηζε τὰ τοῦ κόμης. Οὐδέποτε τῇ συνέβη ν

ἀμφιβαλλῇ περὶ τῆς ἀγάπης τοῦ ἀπόντος. Ἀντὶ νὰ ἐξαντληθῇ τὸ αἶσθημα τοῦτο, κατέστη ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ σοφαιότερον. Καὶ ἐν τούτοις τὰ ἔτη, παρήρχοντο καὶ ὁ Ὁκταεῖος δὲν ἐπανήρχετο. Ἡ Μαρία τὸν ἐπερίμεναν ἀλλ' οὔτε παρεπονείτο οὔτε τὸν ἐκατηγόρει. Ὑπῆρχε μαλιστα εἰς τὴν ἡρώϊκὴν ταύτην προσδοκίαν καὶ τι ὅπερ δὲν ἀπῆρσεν εἰς τὰ ἱστορικὰ αὐτῆς ἐνστικτα. Ὡς πρὸς τὸν Κύριον Γρανλιέ, ἦτο τόσο ψυχρὸς, τόσο ἡρεμὸς, ὥστε οὐδὲν ἀνηρῶχε τὴν δεσποινίδα Κερουάρ ὡς πρὸς τὸν ἔρωτα της.

Ἐν τούτοις, ἡμέραν τινα ἡ Μαρία ἡσανόθη τὸ θάρος της ὑποκόπτει καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην της κλονίζουμένην. Τοῦτο συνέβη μετὰ τὴν ἐπαναστασίαν τοῦ Γουλιέ. Ἐκτοτε τὸ μέρος τοῦ κόμητος πρὸς τοὺς Δουβιδιέ δὲν εἶχαν ὅρια καὶ δὲν ἐπίτρεπεν εἰς τὸ ἐξῆς, εἰς οὐδὲν ἐν τῇ πόρῃ νὰ προσέρῃ τὸ ἔνομα οὔτε τοῦ Ὁκταεῖου οὔτε τῆς μητρός του. Ἀλλως τα ὁ γηραιὸς κόμης κλίων ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν, ἐπαταχονε τὸν γαμον τῆς θυγατρὸς του. Ὁ Κύριος Γρανλιέ ἔλαγε παντοτε ὅτι ἦτον ἐτοιμὸς. Ὁ Ὁκταεῖος δὲν ἐπανήρχετο, καὶ ἡ Μαρία ἐνόμειν ὅτι προτιμότερον θὰ ἦτο δι' αὐτὴν ἐὰν ἀπέθνησκεν. Ἐσπέραν τινα εἰς τὴν τρυφεράν γυνήν τοῦ πατρὸς της, τῇ ἔραγν ὅτι ἡ σκοτινὴ νύξ τοῦ βίου της ἐρωτίσθη αἱ θύραι τοῦ μέλλοντος ἡνεώχθησαν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της. Ἀλλ' ὡς ἀστραπή ἡ ἀκτίς ἐπέσθη καὶ ψυχὴ της ἐπανεῖπεν εἰς τὴν σκοτίαν διὰ νὰ μὴ ἀνεγερθῇ πλέον.

Τοιοῦτος ἦτον ὁ ἔρωσ, ἡ ἐλπίς καὶ τὸ ὄνειρον αὐτῆς ἡ Μαρία ἐθυσίαζε διὰ τὴν τοῦ πατρὸς της ὑπερηφάνειαν. ὀφείλομεν δὲ νὰ εἰπωμεν, ὅτι καὶ προσωποπικῇ τῇ φιλοτιμίᾳ ἣν ἐκληροδότησεν ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Κερουάρ τῇ ὑπογίγασκε τὴν θυσίαν ταύτην. Ἦτον ὑπερήφανος ὡς ὁ πατὴρ της καὶ ὅτι ἔτανε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Κύριον δὲ Γρανλιέ, τὸ ἔπραξεν ὑπείκοντα εἰς τὸν προεξουσὸν τοῦ αἵματός της καὶ εἰδος ἡρώϊκῆς ἀρσενότητος. Ἀλλως τίς ὀφθαλμῶν καρδίᾳ ἐν τῇ περιστασί ταύτῃ ἤθελε πράξῃ διακεροτρίπως.

Ὁ κόμης καὶ ἡ θυγάτηρ του συνελήφθησαν ἀπροσδοκήτως ὡς εἰς τὴν ῥοὴν δίκτυον ἡ ἀπαιτομένη ἐμολογία τοῦ Κυρίου Γρανλιέ ἡμέλυνεν διὰ μιᾶς τὴν πίστιν των καὶ ἐδάμνασε τῶν λόγων των. Ἠθύναντο ἀνὰ πίστους νὰ ἀποθῇσται τὴν πτωχεύαν τὴν εὐγενεῖς τοῦτοῦ νέου, ἀρὸς ἀλέγθησαν τὴν εὐμερίαν του; ἀποστέλλεται τῇ εὐχαρίστῳ τῶν καλῶν, οὐχὶ ἔμνος καὶ τῆς δυστυχίας.

(ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΝ ΒΑΛΑΝΤΙΟΝ

Ἡ Λουίζα Σεβιλιέ ἀνέβη ἀπὸ μιᾶς ὥρας ἦδη ἐν τῷ μικρῷ διαμνητῷ, ἔλα αἱ ἐργατρίαι τοῦ ἐργασταρίου Κάζανι καὶ Ρουτὶ λαμβάνουσι τὰς πληρωμας των.

Ἡ διευθύντρια ἐβόλκεν ἐπὶ τοὺς:

Ἡ σειρά σας, κυρία Σεβιλιέ!

Ἡ Λουίζα διεβόλησε πρὸ τοῦ γράειν τῆς διευθύντριας μετὰ τοῦ κειστωπιδίου της εἰς χεῖρας, ἐχρηρίσεν εὐγενῶς τοὺς ὀφθαλμούς, εἶπα δὲ ἐξήγαγε τοῦ κειστωπιδίου τὸ ἐργαζέμενον ὅπερ ἔφεραν. Ἡ διευθύντρια ἐζήτησεν αὐτὸ ταχέως, διότι ἡ ἐργασία τῆς κυρίας Σεβιλιέ ἦτο πάντοτε ἐπιμελεστάτα ἐκτελεσμένη, καὶ εἶπε:

Πολὺ καλὰ. Δύνασθε νὰ μεταξῆτε εἰς τὸ παρῶν.

Ἡ ἐργατρία ἐβόλκεν ἐπὶ τινὰ λαπτά, εἶπα δὲ ἡρώτῃς χαμηλοφωνῶς:

Δέν μοι διδῆτε ἄλλαν ἐργασίαν:

— "Οχι, δυστυχώς, απεκρίθη ή διευθύντρια σκυθρωπώς. Αί δουλειές δὲν πηγαίνουν καλὰ, οἱ ἀγοραστὴ δὲν ἔρχονται, τὰ μαγαζιά εἶνε πλήρη ἐμπορευμάτων τὰ ὅποια δὲν πωλοῦνται.

Ἐπανελήθετε μετὰ πάντα ἡ ἐξ ἑβδομάδας.

Ἡ ἐργατρία προσεπαθῆσε νὰ μειδικῇ καὶ μετέβη εἰς τὸ ταμειον, ὅπου ἔλαβε πάντα φραγκὰ, τὸ ἀντίτιμον τῆς ἐργασίας ἣν εἶχε παραδώσει.

"Ὅτε εὐρέθη ἐπὶ τῆς κλήμικας, ἔστη καὶ ἐσπύργισε δύο παχὰ δακρυὰ ἄνω ἐρεον ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς.

Σχεδὸν ταυτοχρόνως ἤκουσεν ὑποσθὲν τῆς βήματα καὶ φωνὰς ὀργίλους· ἦσαν, ἀναιμειδώς, ἄλλαι ἐργατρίαι αἰτίνες ἀπῆρχοντο πεθλημμένοι διότι δὲν θὰ ἔχωσι πλέον ἐργασίαν.

Συνεκράτησεν ἑαυτὴν μὴ θέλουσα νὰ γίνῃ καταφανὴς ἡ λύπη τῆς, καὶ διὰ στερεοῦ βήματος, ἐπορεύθη πρὸς τὴν ὁδὸν Μονμάρτης.

Συνήθως, ἀνῆρχετο εἰς τὸ λειφορεῖον ἵνα μεταβῇ εἰς τὴν μακρυαυμένην συνοικίαν τῆς Βελλεβίλλης, ἐνθα κατόκει· σήμερον ὅμως δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κέρη περιττὸν ἔξοδον. Ἄλλως τε, ἦτο μία τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ ἀπριλίου, μία ὥραία ἡμέρα ἔαρος, μία ἡμέρα ὡς ἐκείνη καθ' ἣν εἶχε νομρευθῇ μετὰ τοῦ Ἰωάννου Σε διλιέ, τοῦ κηλοῦ ξυλογλύπτου.

Ἡ ἀναιμειδὴς αὕτη ἐπανάρχετο αἰφνης ἐκ τὸν νοῦν τῆς ἵνα τὴν παρηγορήσῃ ἐν τῇ πενίᾳ τῆς... διότι, εἰς τὸ μέλλον, ἦτο ἐν τῇ πενίᾳ...

Καὶ νὰ σκερθῇ ὅτι τὰ πρώτα ἔτη ὑπῆρξαν τόσο εὐτυχῆ! ... Ἀληθὲς γὰρ μὲς ἐξ ἑωτός! Αὐτὸς, ἱκανώτατος τεχνίτης, ἐκέρδιζε διαβίως τὰ πρὸς τὸ ἔξν· αὕτη καλὴ νοικοκυρὰ, οἰκονόμος, ἀφροσυμένη εἰς τὸν σύζυγον καὶ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς... ἔπειτα, ὅταν ἀπέκτησαν υἱόν, ἐνόμισαν ὅτι θὰ εἶνε εὐτυχεῖς δι' ὅλον τὸν βίον.

Εἶχον ὠραίαν οἰκίαν ἐκ πρώην διωματίων ἐν ὁδῷ τοῦ Στέρματος, με ἐπιπλὴ κινωρογῆ καὶ κομφά, ἀγορασθέντα ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Οὐδὲν τοῖς ἔλειπεν...

Ἀφνης, ἐν γινόμενῳ περὰ ὁδόν, χυδαῖον, εἶχε διχταρᾶν τὴν ἡσυχίαν τοῦ. Πολιτικὰ ὅρμαι, ὁ συναγωνισμὸς τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡ πληθώρα τῶν ἐμπορευμάτων, χίλια πράγματα ἐκ τῶν ὁποίων οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τίποτε.

Ἀπὸ δύο περίπου ἔτων, ὁ προϊστάμενος τοῦ Ἰωάννου εἶχεν ἀναγκασθῇ νὰ ἐλαττώσῃ ὀλίγον τοὺς μισθοὺς· ἐξ μῆνης βραδύτερον περιώρισεν τὰς ὥρας τῆς ἐργασίας... Εἶτα δὲ, κατῆρχετο μίαν ὀλίγηρον ἡμέραν... Καὶ μετὰ ὀκτὼ μῆνας ὁ Ἰωάννης Σεβιλιέ δὲν εἰργάζετο πλέον εἰμὴ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας καθ' ἑβδομάδα. Ἐξήτει ἐργασίαν εἰς ἄλλα ἐργοστάσια, ἀλλὰ δὲν εὕρισκεν.

"Ὅτε ἡ σύζυγός του εἶδε τὴν στενοχωρίαν εἰσχωρῶσαν εἰς τὴν οἰκίαν, δὲν ἐδίετα πρῶτος· ἐπαρυσταθῆ εἰς τὸ ἐργοστάσιον ἐνθα εἶχεν ἥδη ἐργασθῇ ἄλλοτε, καὶ τῇ ἑδωκὴν ἐργασίαν, ἣν ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ κατ' οἶκον, φροντίζουσα ταυτοχρόνως διὰ τὰ τῆς οἰκογενείας.

Τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς ὁ σύζυγός τῆς δὲν εἰργάζετο, ὠδήγει αὐτὸς τὸ παιδίον εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἐβοήθει τὴν σύζυγον τοῦ εἰς τὰς μικρὰς ἐργασίας τῆς οἰκακῆς οἰκονομίας. Ἐργαζομένη πολλὰ, ἀγρυπνοῦσα ἐνίοτε μέχρι τῆς τεταρτῆς τῆς πρωίας, ἐκέρδιζεν εἰκοσι φραγκὰ τὴν ἑβδομάδα. Τοῦτο ὅμως δὲν ἐπάρκει ν' ἀντικαταστήσῃ τὰ χρήματα, ἅτινα ὁ σύζυγός τῆς δὲν ἐκέρδιζε πλέον· ἐξῶν ὅμως, τοὺς χίλιτον, χωρὶς νὰ καίωσι χρέη, καὶ, ἐάν ὑφίσταντο πολλὰς στερεάς, παρηγοροῦντο ἐκ τῶν μειδιαμάτων τοῦ τέκνου τῶν... Ἠλπίουν δὲ ὅτι τὰ πράγματα δὲν θὰ ἐδύναντο πικρῶτε οὕτως...

Δυστυχῶς, ἡ κατάστασις ἐχειροτέρευεν ὁσημέραι· μετὰ

τὸν σύζυγον δὲ, ἦλθεν ἡ σειρά τῆς γυναικὸς... Καὶ ἡ ἐργασία τῆς ἡλαττώθη... ἡ δυστυχὴς δὲν εἰργάζετο πλέον ἢ δύο ἡμέρας καθ' ἑβδομάδα.

Τότε ἡ στενοχωρία κατέστη φρικαλέα, ἀνυπόφορη.

Ἠναγκασθῆσαν ν' ἀποταθῶσι πρὸς τοὺς ἐνεχυροδανειστας... Τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα ἡ Λουίζα εἶχεν ἐνεχυροκίσει τὸ δακτυλίδιον τῶν ἀρραβῶνων τῆς... τὸ τελευταῖον αὐτῶν καταφύγιον... καὶ ὁ σύζυγός τῆς ἔκλυσε.

Πάντα ταῦτα ἀνελογίζετο ἡ δυστυχὴς ἀπεργαμένη τὴν ὁδὸν τοῦ Στέρματος, καὶ τῇ ἐφαίνετο ὅτι δὲν θὰ ἔχῃ πλέον τὴν δύναμιν ν' ἀντέχῃ.

Εὐρίσκατο εἰς φρικτὴν στιγμὴν ἀποθαρρύνσεως, ἐπέβλεπεν εἰς τὸ βαθὺς τοῦ θυλακίου τὸ πεντόφρακόν τῆς... ὅθι ἤρκει ἵνα καταπαύσῃ τὴν πείναν τοῦ υἱοῦ τῆς τὴν ἐσπέρην ἐκείνην καὶ τὴν ἐπιούσαν... ἀλλὰ ἔπειτα· "Ὅχι, ὅθι φέρει ὁ σύζυγός τῆς, τὸ ἐχρεώσται εἰς τὸν παντοπώλην... Καὶ ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ τὸ ἐνοίκιον τῆς οἰκίας, ὀφειλόμενα φραγκὰ, μίαν τριμηνίαν!

— Οὐδέποτε θὰ δυνήθω... οὐδέποτε!

Ἀνῆλθε μετὰ κόπου τὰ τέσσαρα πετώματα τῆς αὐτοκίας τῆς, καὶ, καθ' ἣν στιγμὴν ἐμελλε νὰ εἰσέλθῃ, ἔστη περίφοβος. Εἶχεν ἀκούσῃ βήματα τινα.

Τὴς ἠδύνατο νὰ ἦναι;

Τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ υἱός τῆς ἦτο εἰς τὸ σχολεῖον, ὁ δὲ σύζυγός τῆς δὲν εἶχε ἐπείσει ἐπιστρέφει ἐκ τοῦ ἐργοστασίου. Εἰσῆλθεν, ἐν τούτοις, καὶ ἐξεπλάγη ἰδούσα τὸν σύζυγον τῆς περιφερόμενον ἀνὰ τὸ διωματίον ἐν μεγίστῃ ταραχῇ, μετὰ τὰς πυγμὰς συνασφιγμένας, τὴν ὕψιν ὤχεον.

Μόλις εἶδε τὴν σύζυγον, ὁ Ἰωάννης ἀνερώνησεν:

— "Α! εἶνε πολὺ... Λουίζα εἶνε παραπλὺ!"

Ἡ δυστυχὴς ἔπεσεν ἐπὶ τινος ἑδρᾶς, προσβλέπουσα μετὰ τρόμου τὸν σύζυγον τῆς.

Ὅστος δὲ ἐξηκολούθησε:

— Ναί! εἶνε πολὺ!... Δὲν σοὶ τὸ εἶπα, διότι ἦσαν ἀρκετὰ δυστυχῆς... ἀλλὰ τὸ εἶχα μαντεύσῃ! Πρὸ ἐνὸς μηνὸς ἤδη ἐγνωρίζον ὅτι τὸ κατασχημαζόμενος δὲν ἐπὶ τοῦσδε τίποτε, οὔτε μίαν δεκάρας πράγματα, καὶ ἔδεικνεν τὸ προῖστα μένον μου πολὺ στενοχωρημένον. Τίτα ἐτελείεσθε...

Σήμερον μὰς ἐκα' ἔλεσαν ὅλους, καὶ μὰς εἶπε τὴν κατὰστάσιν τοῦ... πρόκειται νὰ διελύθῃ διὰ νὰ μὴ χρεωκοπήσῃ... καὶ τὸ ἐργοστάσιον κλείει... Ἰδοὺ!

Ἡ γυνὴ ἔμεινε ἀκίνητος· δὲν εἶχε δύναμιν νὰ ἐμψύχῃ.

Ὁ δυστυχὴς ἐροδόθη.

— Συγγώρησόν με, Λουίζα, σοὶ τὸ εἶπα ἔως πολὺ ἀποτέμω...

— "Ὅχι φίλε μου, ἐτραύλισεν ἡ δυστυχὴς, ἔχ'!

Ὁ Ἰωάννης τὴν ἠσπάσθη τρυφερῶς, λέγων:

— "Ὅταν συλλογίζομαι ὅτι ἡ πτωχὴ μου Λουίζα ἐναγκαλιέται νὰ σκοτωθῇ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν διὸν μὰς ὀρέψῃ.

Ταυτοχρόνως ἔκυψεν ἔλαβε τὸ κιβωτίδιον καὶ τὸ ἡνέωξε. Τρομερὸς σαρκασμὸς διέσταιλε τὰ χεῖλη τοῦ.

— Ἐνέθησ'!... Καὶ σὺ!... Πολὺ καλὰ! Δυνάμει θὰ νὰ κυχωμέθα ὅτι ἔχομεν τύχην!

Ἠτοιμάζετο νὰ ἐκφωνήσῃ ἄρᾳν τινα ὅταν δύο κροῖματὰ εἰς τὴν οὐρανὸν διέλυσαν αἰφνης τὴν ὀργὴν τοῦ.

— Εἶνε αὐτὸς!, εἶπε διὰ γλυκυτάτης φωνῆς.

— Οὔτε μία λέξιν πλέον! εἶπεν ἡμῆτηρ.

Καὶ ἡνέωξεν εἰς τὸν υἱόν, ὅστις ἐπείστρεψεν ἐκ τοῦ σχολεῖου.

Ὁ μικρὸς ἐνηγκαλίσθη τὴν μητέρα, εἶτα ὤρμησε πρὸς τὸν πατέρα.

— Ἠμῆν πρώτος! ἐρώναξεν.

= Τί ώραίον πρᾶγμα ! εἶπεν ὁ πατήρ ἀσπαζόμενος αὐτόν, εἰσι καλὸ παιδί παντοτε !...

Ὁ παῖς ἠνέωξε τὴν σακκην τοῦ ἴνα δείξῃ τὸ ἐνδε-
κτικόν τοῦ διδασκαλοῦ, συγχρόνως δὲ ἐξήγαγεν αὐτῆς
πάλιν τι ἀντικείμενον.

= Τί εἶνε αὐτό ; ῥώτησεν ζωηρῶς ὁ πατήρ.

Ἐνα πρᾶγμα τὸ ὅποιον εὔρον καθ' ὁδὸν, ἀπεκρίθη
ἡρώως ὁ παῖς. Ἦθελα νὰ τὸ φέρω ἀμέσως εἰς τὸ ἀ-
στυνομικὸν τμήμα, ἀλλὰ δὲν ἔδλεπον τὴν ὥραν νὰ σὰς
ἀναγγείλω ὅτι ἤμουν ὁ πρῶτος τῆς ταξείως μου.

= Πολὺ καλὰ, εἶπεν ἡ μήτηρ διὰ τρεμούσης φωνῆς :
μελέτησε μαθήματα σου.

Καὶ ἔστειλε τὸν υἱὸν εἰς ἄλλο δωμάτιον.

Ὁ σύζυγος εἶχεν ἤδη παρὰλαβὴν τὸ ὑπὸ τοῦ παιδίου
εὑρεθὲν πρᾶγμα : ἦτο μεταξυτὸν βαλαντιὸν περιέχον χρυ-
σὰ νομίσματα, ἅτινα, ὅταν τὸ ἠνέωξε, ἐκύλισαν ἐπὶ τῆς
τραπέζης... Ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ ἐμέτρησαν διακόσια
εἰκοσι γράχια.

= Α ! ἂν ἦσαν ἰδία μας ! ἀνέκραξεν ὁ ἐργατὴς
μετὰ ὀργίλου χειρωναξίας.

= Καὶ διατί νὰ μὴ εἶνε ἰδία μας ; ἀπεκρίθη ἡ γυ-
νὴ μετὰ παλλούσης φωνῆς.

= Τί λέγεις ;

= Φύλαξε τὰ πνῦτα, θὰ τὰ εἰποῦμεν ὅταν θὰ κοι-
μηθῇ τὸ παιδί.

Ἐργον ἐν ἄρα σιωπῇ. Τὸ παιδίον, ὡς συνήθως
καθ' ἑσπέραν, ἐπανέλαβε τὸ μαθημα τοῦ πρὶν κατακλι-
θῆναι. Οἱ γονεῖς εὑρέθησαν μόνοι παρὰ τῷ συρταρίῳ ἐνθα
ὁ Ἰωάννης Σεβιλιῆ εἶχε φυλάξει τὸ βαλαντιόν.

= Ακούξαι, τὰ χρήματα ταῦτα δὲν εἶνε ἰδία μας !

Κατ' ἀρχὰς μὲν ἡ Λουίζα δὲν ἀπεκρίθη. Ἐν τῇ κερ-
δίᾳ τῆς συνήπττο φοβερὰ μαχὴν : ἀλλ' ὁ πειρασμὸς ἦτο
πολὺ ἰσχυρὸς.

= Κάμε ὅτι θέλεις εἶπεν ὑποκώφως. Τὸ βαλαντιὸν
τοῦτο ἀνήκει βεβαίως εἰς πλούσιον ἄνθρωπον : καὶ διὰ
τοῦτο ἄνθρωπον τί εἶνε διακόσια εἰκοσι γράχια ;...

Μίαν φορὰν ἔχασα ἐγὼ 60 φρ. μὴπως μοὶ τὰ ἐπίστρε-
ψαν ; Καὶ ὅμως ἐντὸς τοῦ χαρτοφυλακίου εὐρίσκοντο τὸ
πένθος καὶ ἡ διέσθουσός μου !... Μίαν ἄλλην φορὰν
ἔχασα ἕνα βραχιόλι, τὸ ὅποιον μοὶ εἶχε χαρίσει διὰ
τὴν ἐσπέρην μου... Ἐφερε τὰ ἀρχικὰ μου στοιχεῖα... Τὸ
ἐπιμαρτυροῦμαι διὰ τῶν ἐφημερίδων... μὴπως τὸ εὐρο-
μέν ;... Ἐὰν τὸ εἶχον σήμερον, θὰ ἠδυναμθα νὰ τὸ
ἐνεχυριατώμεν, καὶ νὰ ζήσωμεν δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἀ-
νάμνη !... Τί ἐκαμναμεν καὶ εἴμεθα τόσον δυστυχεῖς ;...

Τὰ χρήματα ταῦτα θὰ μᾶς ἐπέτρεπον νὰ τακτοποιήσω-
μεν τὰς ὑποθέσεις μας, καὶ νὰ εὐρομεν ἐργασίαν ἄλλου.
Ἄν θέλω εἰς υἱὸς μας νὰ ὑποφέρῃ !... Καὶ τὸ ἐνοίκουν ;
Μὴ τι θὰ τὸ πληρώσῃς ;

= Ἀκουσον, ἄς κοιμηθῶμεν ! εἶπεν ὁ σύζυγος δια-
κρινόμενος αὐτὴν ἀποτόμως.

Κατεκλιθῆσαν καὶ διήλθον κακὴν νύκτα.

Τὴν ἐπείσθον ὁ υἱὸς ἠγέρθη πρὸ αὐτῶν καὶ ἤλθε νὰ
τὴν χαϊρέται εἰς τὴν κλίνην.

= Πρέπει νὰ σπεύσωμεν εἶπεν, εἰν πρέπει νὰ ζέρω
βαλαντιὸν πρὶν μεταβῶ εἰς τὸ σχολεῖον.

Οἱ γονεῖς ἐκύτταξαν ἀλλήλους, καὶ ἠρυθρίασαν.

= Ἐχεις δέκατον παιδί μου ! εἶπεν ἡ μήτηρ. — Θὰ
συνεβῇ ἐγὼ προσέθηκεν ὁ πατήρ...

(Ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ)

ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΕΣ ΓΑΜΟΙ

ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ

Διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου Ἐκλας ἀφίχθησαν εἰς Νέαν Ὑ-
όρκην εἰκοσιτέσσαρες καλλιπάραιοι νεάνιδες ἐκ τῆς Σουη-
δίας, ἐφωδιασμέναι διὰ τακτικῶν συμβολαίων, δυνάμει
τῶν ὁποίων ὑποχρεοῦνται νὰ νυμφευθῶσιν, μάλιστα ἀφίχθη-
σαι εἰς τὸν Νέον Κόσμον, τοὺς νέους τοὺς ἀποστελάν-
τας εἰς αὐτὰς τὰ χρήματα διὰ τὸ ταξίδιον. Τὸ γεγο-
νὸν τοῦτο ἔθεσεν εἰς μεγίστην ἀναστάτῳσιν τοὺς πράκτο-
ρας μεταναστεύσεως καὶ τοὺς τελωνιακοὺς ὑπαλλήλους,
οἵτινες κατ' ἀρχὰς δὲν ἤξευρον εἰν ἔπρεπε νὰ ἐμποδί-
σωσι τὴν ἀποβίβασιν τῶν εἰκοσιτεσσάρων τούτων νεανίδων
δυνάμει τοῦ περιλατῆτου νόμου τοῦ ἀπαγορευόντος τὴν
ἀποβίβασιν ἐργατῶν μισθωθέντων εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Διά-
σημοὶ τινες δικηγόροι ἀπεφάνθησαν ὅτι ὁ νόμος οὗτος δὲν
δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῇ κατὰ τῶν σουηδῶν παρθένων κα-
θότι οἱ προσκαλέσαντες αὐτὰς δὲν ὑπεσχέθησαν εἰμὴ
γάμον, τοῦθ' δὲν δύναται νὰ συγχυθῇ μετὰ μισθοδοσίας.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐπελήρθη τότε τοῦ ἔργου τοῦ ἴνα ἐξεχνι-
σθῇ μὴ αἱ κόραι ἠπατήθησαν καὶ εἰλκυσθῶσιν εἰς παγί-
δα τινὰ, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐδεδεικνύθη ὅτι οἱ νέοι, οἱ
προσκαλέσαντες αὐτὰς εἰς Ἀμερικὴν, ἐνήργησαν ἐν
πλήρει καλῇ πίστει καὶ εἶχον πράγματι σκοπὸν νὰ νυμ-
φευθῶσιν αὐτὰς. Ἐκαστος αὐτῶν εἶχε συνανοηθῇ μετὰ
τῆς μελλονύμου τοῦ διὰ τινος ἐν Στοκχόλμῃ πρακτορείου
γάμων. Ἀντηλλάγησαν ἐγκλίρωσ αἱ ἀνάλογοι φωτογρα-
φαί καὶ τὰ σχετικὰ ἔγγραφα.

Ἐκάστη τῶν εἰκοσιτεσσάρων μελλονύμνων εἶχε τὸ ἰ-
διαίτερον δωμάτιόν της ἐπὶ τῆς Ἐκλας : ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ
δὲ κατώκησαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Κάστλ-Γάρδεν, ἀναμέ-
νουσαι τοὺς νυμφίους τῶν...

Ἡ ἡλικία τῶν ποικίλλεται ἀπὸ τοῦ δεκάτου ἐνάτου
μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ πέμπτου ἔτους τῆς ἡλικίας, εἶνε δὲ
σχεδὸν ἅπασαι ώραίόταται. Ἐξ αὐτῶν τέσσαρες μόνον
θὰ μένωσιν εἰς Νέαν Ὑόρκην, αἱ δὲ λοιπαὶ μετακλίνου-
σιν εἰς διχρόρους χώρας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

ΧΡΥΣΟΥ ΨΗΓΜΑΤΑ

Ὁ ἐπιληθὴς τῆς ἀναορφώσεως αὐτοῦ συντελεῖ εἰς
τὴν ἀναμόρφωσιν τῆς νοτιωνίας πολὺ περισσότερον τῶν
γονασχούτων ἢ μεμφιμοίρων πατριωτῶν.

Lavater.

Εἷς ἐκ τῶν λόγων δι' οὗς προβαίνει βραδέτατα ἡ ἀ-
ναμόρφωσις εἶνε διότι, ἐνῶ συμβουλευόμεν τοὺς γείτο-
νας, λησμονοῦμεν ὅτι ἐμεῖς αὐτοὶ.

Alphonse Karr.

Ἡ εὐτυχία φέταται παρὰ τὴν οἰκογενειακὴν εὐρίαν,
καὶ μεταίονετ' ὁ ζήτων τὰ δρέψῃ αὐτὴν ἐντὸς ἑνῶν
κῆπων.

Ἀληθὲς εὐτυχὴς δύνανται νὰ κληθῇ δεῖτε δὲν θβονεῖ
τὸν πλησθὶν ἀλλ' ἀρκεῖται εἰς δεῖτε διὰ τῆς φιλοπονίας
ἐπιόρισθ.

Smiles.

Πολλοὶ ἄνθρωποι εἶνε δοῦλοι διότι δὲν ἔχουσι τὴν
δύναμιν νὰ προφέρωσιν ἐγκαίρως τὸ δυσύλλαβον Ὅχι.

Jérôme.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΝ ΝΑΧΡ-ΕΛ-ΚΕΛΠ ΚΑΙ Ο ΕΜΙΡΗΣ ΤΟΥ ΛΙΒΑΝΟΥ ΒΕΣΣΗΡ

Πολλά και διάφορα άκούσας περί των έν Νάχρ-ελ-Κέλπ άρχαιοτήτων, ήθέλησα ήμέραν τινά νά γνωρίσω τόν μικρόν εκείνον ποταμόν, όστις χάρις τούς Άγγλοις, διανύει σήμεραν 2 λευγών άπόστασιν και έρχεται νά μάς δροσίση υπό θερμοκρασίαν 40 βαθμών.

Ίπεύσας πρό τής ανατολής του ήλιου, έξήλθον τής πόλεως και άκολουθών τόν όδηγόν μου διήλθον τήν γέφυραν τήν ένούσαν τόν Λίβανον μετά του νομού Βηρυττού επί του όμανόμου χειμάρρου, και κάμψας τό χωρίον άντ-Ηλίς, έχώρισα διά τής άμμόδους παραλίας πρός τόν άρχαίον Λύκον. Μετά κοπιώδη ανάβασιν και κατάβασιν επί γυμνών και άποκρήμνων βράχων, άνεκάλυσα τέλος έλευσινά τινά λείψανα τών διαδοχών εκείνων αναγλύφων και έπιγραφών. Όλίγιστα μαθών περί Τραϊανού, Μαν-σούρ, Σεσώτριος και Ναπολέοντος, ήκολούθησα τήν καταστραφείσαν ρωμαϊκήν λεωφόρον, ήτις άλλοτε έξετείνετο κατά μήκος τής άκτής μέχρι Τριπόλεως, και διαβάς τό ποτάμιον χωρίς νά βρέξω τούς πόδας... του ύποζυγίου μου, εύρέθην πρό τής θύρας έξοχικού καφενείου. Κατάκοπος έπασα επί ψιάθου και ως άληθής ανατολίτης έζήτησα καφέ και ναργελ έν χωρίς ν' άπαντήσω είς τά άλλεπάλληλα ναρκ-σάϊτ των φελλάχων, οίτινες μ' έκούχουν χάσκοντες ώσει ήμην ή κάμηλος του LaïFouiaïne. Έπί πολλήν ώραν έκοιχόριζον έν μακαριότητι τό βασιανιστήριόν μου, χανό-μενος είς νέφη νικητίνης και φανταζόμενος έαυτόν επί μέγαν ούρανόν ούλυμπόν τε έγγύς τής χρυσοθόρου... Είπε άληθές ότι ού μακράν μου πύρ και φλόγας έξέπεμπον οί μέλανες όφθαλμοί νεαρής Μαρωνίδος, κατ' ούδέν ύστερόσσης τής μητρός τής Ήβης, αλλά φεύ, ού συγχρώνται και ένταύθα Ίουδαίοι Σαμαρίταις... Έάν δέν ήμην τούλάχιστον σχισματικός!..

Ένψ διετέλουν υπό τό κράτος του κλασικού έκφί, είς χαιρετισμός είς τήν άρμονικήν γλώσσαν του Λαμαρτίνου μ' έβίασε νά στρέψω τήν κεφαλήν. Ή γαλλική είνε έν Συρία πάγκοιτος και δέν ώρειλον ν' άπορήσω άν δέν έβλεπον ένώπιόν μου πολίον γέροντα βρακοφόρον. Τφ άπήντησα όπω ήδυνήμην χαριέν-τως και δή τόν προσεκάλεσα νά καθήση επί τής ούχι λίαν εύρείας ψιάθου μου δι' ενός φαντάς. Τό έρίσατε λίγεται ένταύθα έν παντί καιρφ και ώρα, είνε τό *Ad majorem Dei gloriam* των Ίη-σουϊτών, όπερ ό Βολταίρος τόσον εύφύς σχολιάζει διά τής εικόνας του τσαοόση. Πρό τινων έτι ήμερών συναντήσας ύλοτόμον έργαζόμενον σүн τφ ναργελ-σάϊτ ήκουσα και έν φάανταλ-ό αήλιος προχαλών με νά χειρισθώ τόν πέλεκυν, ένόμιζεν ός τι έξετέλει έργον άρόττης! — Ό πρεσβύτες μέ ηυχάριστησε, φέρων τήν δεξιάν επί του στήθου-

και φωνών έν παρατεταμένον ιστάφορλα μίθ έκάθησε δύο βήματα μακράν μου. Φοβούμενη άνέκαθεν τήν γεροντικήν φλυαρίαν, έσυρα του κλ-που μου τομίδιον και προσεποιήθην ότι ίνεγίνωσκον, αλλά δέν ήδυνήθην νά μένω πολύ όπισθεν τής ασθενούς άσπίδος μου. ό βρακοφόρος θέλων νά συνάψη συνδιάλεξιν, μοι ήρώτα εύγενώς τόν τίτλον του βιβλιαρίου. ήτο άδύνατον νά μη άπαντήσω.

— "Ω, έκραξεν, έχετε άνά χείρας τόν γράψαντα τας «Μελέτας.»

— Τόν γνωρίζετε; ήρώτησα έκπληκτος.

— Λησμονείτε ότι έγραψε πολλά περί Λιβάνου;

— Πράγματι, αλλά δέν εύρίσκω έν αυτοίς ιστο-ρικήν άξίαν...

— Μή τόν καταδικάζετε, ήτο ποιητής... Πρό τής μεγαλοπρεπείας των κέδρων μας, έλησμονεί τον φεβρόν πέλεκυν του Ταμερλάνου, εκάλει του; Λιβανίους εύτυχείς διότι κατώρθωσαν νά διατηρήσω-σιν επί των βράχων των ολίγα μοναστήρια ή φωνή του όρειγάλκου δέν άφινε νά φθάση μέχρι των ό-των του ό στεναγμός του δούλου. "Άλλως μή λη-σμονείτε, ότι έν καιρφ μελαγχολίας γράψας τήν Λίμνην δέν έπαυε φωνών πρός τούς φιλοσόφους: *Laissez-moi mon erreur; j' aime, il faut que j' errefe!*

Άσυναίσθητος ήνοιγον τό στόμα και έχαπαν μέ τήν σειράν μου. ό βρακοφόρος μου ήν κάμηλος, αλλά κάμηλος του αυτοκρατορικού καραβανίου της Μέκκας! Πού έφανταζόμην ότι θα συνήντων τούτον θησαυρόν παρά τας έρήμους εχθας του Νάχρ-ελ-Κέλπ! "Ερρίψα μακράν τόν Λαμαρτίνόν μου και ήρχισα ν' άπειθύνω διαφόρους έρωτήεις: τί πεί-ροντι. Έπί ολόκληρον ώραν έκρεμώμην, ούτω: είπεί, είς τά χείλη του, όπως συλλέξω άνέκδοτα και έπι-γραφάς ύψίστου ένδιαφέροντος: διά τούς μελετών-τας τήν κατ' άλλα πολλά καθυστερούσαν ιστορίαν της Συρίας. Άφού ώμιλήσαμεν ούκ ολίγα περί Δροσίων, Μαρωνιτών, Μαθούελη, Γεζιτών, Άνσαρίων και λοι-πών ιθναρίων, άν τήν καταγωγήν ούδείς έτι κα-τώρρωσε νά έλέγξη ακριβώς, ή ρύμη του λόγου άπό τά δράματα του 60 έφερν ήμάς άναχρονιστικώς είς τά του 40.

— Έγνωρίσατε τόν Έμίρην Βεσσάρη ήρώτησα διακαίόμενος, όπως μάθω άληθείας τινάς περί του υιού του Χάσεμ, έν ή περφόρα φαν-τασία των Ιθαγενών δέν ιδίστασε νά συγκρίνη πρφ τόν μυθώδη έκείνον ήρωα: "Ανταρ!

— Φεύ πολύ, άπεκρίνατο ό πολίος Λιβανός καταλαμβανόμενος σίρνης υπό μελαγχολίας, τό έ-νομά του συνδέεται μετά τής ιστορίας μου...

— Είπε δυνατόν! έφώνησα, μή τολμών νά ή-τήσω έξομολόγησιν, και έν τούτοις προχαλών τήν αυτην.

— Είπε μακρά ή άφήγησις, επανέλαθεν έκείνος συμβουλευόμενος τό όγκώδες ώρολόγιόν του, είς δυν-τέραν συνάντασιν θα σάς διηγηθώ πολλά τά έν διαφέροντα.

"Εσφίξε τήν χείρα μου μετά νεανικής σιελών-ρώμης, και πωδήσας επί των ώτων του όνου του έ-λαβε τήν είς Δζούιν άγουσαν. Μετά 8 ήμέρας κατ'

τὰ συμφωνηθέντα, ἔτρεχον ἐπὶ τοῦ βουκεφάλου μου πρὸς συνάντησιν τοῦ πολυτίμου βρακοφόρου. Δὲν ἤργησε νὰ φανῇ, ἐσφίξαμεν τὰς χεῖρας ὡς παλαιοὶ φίλοι, ἐκαθήσαμεν ἀντικρυ ἀλλήλων σταυροποδητῇ, ἐρρορήσαμεν παταγωδῶς τὸν καρφὸν, ἐφέραμεν εἰς τὸ στόμα τὰ ν. α. ρ. μ. π. ι. ς, ἅτινα ὁ καρφωπῶλης μετὰ πολλῆς τῆς... souloisie προσήνεγκεν ἡμῖν καὶ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐν σιγῇ ἐξετελέσαμεν παθητικώτατον duo ἀξίον τῶν συνθέσεων Mozart, Weber καὶ Μένδελσον· ὁ ναργιλὸς ὡς ἐμαθον ἐξ ἰδίας πείρας, εἶνε ἀριστος ἀγωγὸς τῶν ἰδεῶν· ὁ γέρον Λιβάνιος μετὰ τινὰ ἀρμονικὰ ροζήματα ἤνοιξε τὸ στόμα καὶ ἐπὶ δύο ὕλας ὕρας μὲ ἐμάγευε μὲ διηγήσεις καὶ ἀνέκδοτα, στερούμενα ἴσως εἰρμῶ καὶ καλλιλογίας, ἀλλ' ἀπληλαγμένα τοῦ διαδόχου ἐκείνου ἀλατὸς τῆς ἀληθείας, οὕτινος καταπληκτικὴν χροῖσιν ποιοῦνται ἐν γένει οἱ Ἀνατολίται.

Πολλὰ τὰ ὑπερβολικὰ* καὶ μυθώδη ἐγράψαν περὶ τῆς φυσιογνωμίας, τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς πολιτείας τοῦ Λέοντος τοῦ Ὁρου (I) Εἰδομεν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἡμερῶν τὴν εἰκόνα του καὶ ἐξ ὧν ἠκούσαμεν καὶ ἀνέγνωμεν, προαγόμεθα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ φοβερὸς Βεσσήρ οὐδὲν ἄλλο ἦν ἢ συνήθης τοῦρκος σατράπης, περιβαλλόμενος ἐναλλάξ τὴν λεοντήν καὶ τὴν ἀλὼπεκην· ὁ ἐπιτιμήδαιος ἐκείνος, πρωτεύς, ὡς ὁ Ἀλῆς τοῦ Τεμπελενίου, ἡδύνατο νὰ δώσῃ εἰς τὸ οὐχὶ λίαν ἡμερον πρόσωπόν του ἀγγελικὴν ἔστιν ὅτι ἐκφράσιν! Τὴν τέχνην ταύτην μόνον αἱ γυναῖκες γνωρίζουσι παρ' ἡμῖν· μειδιῶσιν ἐνῶ πραγματικὴ κλαίουσιν...

Ὁ πολὺς Βεσσήρ ἐγεννήθη ἐν Μπουρμάνα τοῦ Λιβάνου ἐγγὺς τῆς Βηρυττοῦ περὶ τὰ 1763, ὥρριε δὲ τὴν προαγωγὴν του εἰς τὸν θεῖον του Γιουσέφ Σιάπ. Ἐν ἡλικίᾳ μόλις 26 ἐτῶν διὰ ραδιοσυριγῶν καὶ παντοίων ἄλλων ἀνατολικῶν μέσων κινήθησε ν' ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τοῦ Λιβανίου ὡς Ἐμίρης τοῦ Λιβάνου. Εἰς τοῦτο τὸν συνέδραμε τὰ μέγιστα ὁ τότε σατράπης τῆς Ἀκρῆς Δζεζάρ πασᾶς, ὃς βλέπων ἐν τῇ φιλοδοξίᾳ τοῦ νεαροῦ Βεσσήρ κατὰλληλον μοχλὸν πρὸς διάσπασιν τῆς ἐν Συρίᾳ χριστιανικῆς συμπορίας (ὁ Βεσσήρ κατήγετο ἐκ Δροῦστων) ἐφάρμοσεν ἐπιτυχῶς τὸ ἐν Ἀνατολῇ γνωστότατον: Διαίρει καὶ βασιλεύει. Ὁ σκοπὸς ἐπετεύχθη, ἐντὸς ὀλίγων τὰ φυλετικὰ πάθη συνεδαλιώθησαν καὶ ἀνεψίος καὶ θεῖος ἔρχονταί εἰς χεῖρας. Ὁ Βεσσήρ καταλαμβάνει τὴν συνδρομὴν τῶν τοῦρκων τὰς ἀποκρήμνους ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Δαμούρ καὶ πρέπει εἰς φυγὴν τὸν Γιουσέφ καὶ τοὺς ὁπαδούς του. Ὁ θεῖος καταφεύγει εἰς Καπρονάν καὶ μετὰ τινὰς ἀγόνους, ἀψιμαχίαν, ἐπικαλεῖται τὸ ἔλεος τοῦ σατράπῃ τῆς Ἀκρῆς. Ὁ πονηρὸς Δζεζάρ συγκατατίθει, συγχωρεῖ καὶ ἐκτιμᾷ τὴν ὑποταγὴν τοῦ γέροντος, καὶ δὲν διστάζει νὰ καλῇ αὐτὸν Ἐμίρην τοῦ Ὁρου. Στρατεύματα στέλλονται κατὰ τοῦ Βεσσήρ, ἅτινα ὁμοῦ ἐχρυσιν ἐντολήν νὰ βραδύνωσι τὴν πτόσιν του· ὁ ἀπαλλαχθεὶς τῶν καθ-

κόντων του Ἐμίρης δὲν κοιμᾶται, ἐπωφελεῖται τῆς ἀπουσίας τοῦ σατράπῃ, ἐξαγοράζει τοὺς ἐν Ἀκρῇ καὶ πνίγει τὸν ἀγαπητόν θεῖον του!.. Ἐν τῇ κυβερνητικῇ ταύτῃ *S r e u l a t i o n*, ὁ εὐρύς Δζεζάρ κερδίζει 50,000 πουργία!.. Λαβὼν ἐν τῇ παρλάμῃ τὸ χρῆμα ὁ πασᾶς, ἀρχεται καὶ πάλιν ἀνησυχῶν περὶ τῆς ὁσημέρας αὐτοῦσης δυνάμεως τοῦ Ἐμίρου, τὸν προσκαλεῖ ὑπὸ πρόρρασιν τινὰ εἰς Ἀκρην, καὶ ἐκεῖ τὸν φιλοξενεῖ ἐν τῇ εἰρκτῇ! Τὸ πρόβλεπον κείρεται ἐκ δευτέρου, ὁ Βεσσήρ ἐξαγοράζει τὴν ἐλευθερίαν του διὰ νέου χρηματικοῦ ποσοῦ, ἀλλὰ τοῦ Λιβάνου ἤδη ἀρχεῖ ὁ ἐξάδελφος Χαϊδάρ. Οἱ δύο μνηστῆρες ἔρχονται ταχέως εἰς χεῖρας καὶ ὁ Βεσσήρ θριαμβεύει. Ἐνῶ ὁ Ἐμίρης ἐκαρποῦτο τέλος ἐν ἀνέσει τῶν νικῶν του, ἔρχεται πρὸ τῆς Ἀκρῆς ὁ Βοναπέρτης. Ὁ Βεσσήρ, προβλέπων ἴσως τὴν ἀποτυχίαν τῆς τολμηρᾶς ἐκείνης ἐκστρατείας, ἀπέχει τοῦ νὰ βοηθήσῃ τοὺς Γάλλους. Ἡ μεμετρημένη αὐτῇ πολιτεία ἀποσπᾷ τὰς συμπαθείας τῆς Πύλης, οὐδὲν ἦντον αἱ ἐκατέρωθεν ραδιοσυριγαὶ δὲν πύουσι ὑπονομέουσιν τὰς σχέσεις τῶν δύο σατραπῶν. Τὸ 1803 ὁ Τζεζάρ ἐνθαρρύνει τοὺς υἱοὺς τοῦ δολοφονηθέντος Γιουσέφ καὶ οὕτω ὁ Ἐμίρης γυμνοῦται αἰφνης πλείστων κτήσεών του. Ὁ Βεσσήρ ἐπιβάς ἀγγλικῶν πλοίου καταφεύγει εἰς Αἴγυπτον. Ὁ περίουτος Μεχμέτ-Ἀλῆς δέχεται ἀνοικταίς ἀγκάλαις ἐκείνον· ἐφ' οὗ ἡδύνατο νὰ βασισθῇ ἐν λίαν προσεγγεῖ μέλλοντι, συμβουλαὶ ἡ μᾶλλον διαταγαὶ διαδιδάσκονται εἰς Ἀκρην, καὶ ὁ Ἐμίρης χαίρων ἐπιστρέφει εἰς τὴν θέσιν του. Ἀλλὰ τὴν Συρίαν νὸς ἐπαπειλεῖ κίνδυνος. Οἱ καθολικοὶ ἱεραποστολοὶ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς γαλλικῆς σημαίας κατὰ χιλιάδας ἀποβιβάζονται εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Φοινίκης. Αἱ ἀγγλικανικαὶ προπαγάνδαι δὲν καθυστεροῦσιν, ὁ Αὐγουστίνος καὶ ὁ Λοουθῆρος εἰσὶν ἀντιμέτωποι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὡς ὁ Ναπολεὼν καὶ ὁ Οὐέλινγκτον ἐν τῇ πεδίῳ τῆς μάχης. Δὲν ἦτο μακρὰν τὸ ἀπαίσιον Βατερλώ!.. Ὁ θρησκευτικὸς καὶ πολιτικὸς συναγωνισμὸς μέχρι σήμερον συνδραυλίζει ἐνταῦθα τὰ φυλετικὰ πάθη. Ὡραία στοιχεῖα ἐκπολιτισμοῦ φέρουσιν ἡμῖν οἱ Εὐρωπαῖοι.

Ἐρχεται τέλος τὸ 1832, ἡ Ἀκρῇ πίπτει ὑπὸ τὰ τηλεβόλα τοῦ Ἰβραχίμ, ὁ Βεσσήρ κατὰ τὰ συμπεφωνημένα ἀνοίγει τοῖς αἰγυπτίοις τὴν πύλας τῆς Συρίας καὶ ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τοῦ νικητοῦ τοῦ Ἰκονίου ὡς ἀπόλυτος ἀρχων τοῦ Λιβάνου.

Ἡ γραῖα Ἀλβιών ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου σκανδαλιζομένη ὑπὸ τῆς ὀρεκτικῆς γλῆς τῶν Φαραῶ, ἐπεθύμει νὰ διαωνίσῃ τὰς μεταξὺ Πύλης καὶ ἀντιβασιλείας, διαστάσεις, ἀλλ' ἡ *furia francesca* ἤρξατο καὶ πάλιν διαταράττουσα τὰ βρετανικὰ κύματα.

Οἱ Ἰησοῦται μὴ ἀνεγρόμενοι τὸν Μεχμέτ-Ἀλῆν, διέδωκαν ἀνὰ τὴν Συρίαν ὅτι ὁ αἰγύπτιος ἐσκέπτετο νὰ λάβῃ χριστιανούς στρατιώτας. Οἱ Μαρωνῖται καὶ οἱ λοιποὶ καθολικοὶ συνεταράχθησαν, οἱ Δροῦστοι ἐνθαρρυνόμενοι ὑπὸ τῶν ἀγγέλων πρακτόρων ἐδείξαν τοὺς ἐδόντας καὶ ἡ ἐκράξῃς ἐπαναστάσεως ἦν ἐπὶ θύραις.

Ὁ Σουλτάν Μαχμούτ μὴ ἀνεγρόμενος τὴν ἀπό-

λαϊαν τριῶν κρατίστων τμημάτων της αυτοκρατορίας· ήτοι της Αιγύπτου, Συρίας και 'Αραβίας έμελέτα την εξόντωσιν του αποστάτου. 'Ο θάνατος δὲν έπιτρέπει αὐτῷ την πλήρωσιν του σκοποῦ του, 'Ο νεκρὸς διάδοχός του πειράται νά πλήξη τὸν φοβερὸν Μεχμέτ-Ἀλή, ἀλλὰ λακτιζει πρὸς κέντρα. Τῇ 23 'Ιουνίου 1839 ήττάται κατὰ κράτος ἐν τῇ πεδιάδι Νεζίπ, ὁ Χαφίζ πασσάς καὶ φεύγει ἀφίνων εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ αὐτὰ τὰ παράσημά του! Μετὰ 11 δὲ ἡμέρας ὁ καπετὰν 'Αχμέτ πασσάς παραδίδει ἐν 'Αλεξανδρείᾳ τὸν τουρκικὸν στόλον.

'Ο δεινὸς 'Ιβραχὴμ ἔδλεπε καθ' ὅπνους τὸ θελκτικὸν Βυζάντιον ὅτε ἀρύπνισεν αὐτὸν ἡ διάσημος ἐκείνη διακοίνωσις τῆς 27 'Ιουλίου 1839. Αἱ πέντε μεγάλαι δυνάμεις τῆς Εὐρώπης ἐγγυούμεναι τὴν διατήρησιν τοῦ 'Οθωμανικοῦ Κράτους· ἀνελάμβανον πᾶσαν εὐθύνην ἐν τῷ Ἀνατολικῷ ζήτηματι! Πόθεν ἔπνευσεν ὁ σωτήριος διὰ τὸ καταποντιζόμενον σκαφος ἀνεμος; Φεῦ, πολὺ μακρόθεν, ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῶν ἰνδοπερσικῶν ὀρέων... 'Η γερατοφοβία δὲν εἶνε τι κρινόν. Τὸ ἀσιατικὸν δρομολόγιον τοῦ λευκοῦ Τσάρου σφόδρα ἀπήρεσκε τοῖς Ναβάδ, ὁ Πάλμεστρον ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι κήδεται τῆς ἰσορροπίας τῆς Μεσογείου κατάρθωται νὰ θέσῃ τὴν Γαλλίαν φρουρὸν πρὸ τῆς θύρας τῶν βρεττανικῶν συμφερόντων.

'Η ἀγγλικὴ πολιτικὴ ἀνακρούει πρῶμαν, ἡ ἀκεραιότης τοῦ τουρκικοῦ κράτους θεωρεῖται ἱερὰ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Εὐρώπης τοῦ πόλιτισμοῦ!... Δέον νὰ ἐνισχυθῇ ἡ Πύλη, τὸ προπύργιον τῆς ἐλευθερίας! 'Ο Μεχμέτ-Ἀλῆς διατάσσεται ν' ἀποδώσῃ τὰ κακτημένα, ἀρνείται, ἡ Βηρυτὸς ἐπὶ 9 ἡμέρας βομβαρδίζεται ὑπὸ τῶν ἐλευθερωτῶν εὐρωπαϊκῶν, οἱ ἱερὰ απόστολοι ἐπωφελοῦμενοι τῆς περιστάσεως θέτουσι τὸ πῦρ ἐν τοῖς φρυγάνοις, ὁ Αἰθναὸς γίνεται καὶ πάλιν ἀνάστατος, Μαρωνῖται καὶ Δροῦσοι ἀλλήλοκτονοῦνται.

'Ο 'Εμίρης κατέρχεται εἰς Σιδῶνα ὅπως ζητήσῃ τὴν ἀρωγὴν τῶν Αἰγυπτίων. 'Ο ἐκεῖ Ἀγγίκος πρόξενος κ. Wood ὑποδέχεται τὸν Βεσσήρ μετὰ πολλῆς τῆς ἀβρότητας. 'Ο γιχαῖος Λιβάνιος δούς πίστιν εἰς τὰς ἀγγλικὰς ἐπαγγελίας ἐπιβαίνει φρεγάτας καὶ ἀντὶ νὰ πατήσῃ τὸ ἔδαφος τῆς Βηρυτοῦ ρίπτεται εἰς τοὺς βράχους τῆς Δελίτης.

'Αν πρέπη νὰ πιστεύσωμεν πολλοὺς ἐνταῦθα γνωρίσαντας τὰ τοῦ 'Εμίρου τὸ εἰς Κωνσταντινοῦπολιν ταξιδεῖόν του ἦν ὅλος καταναγκαστικὸν ἄλλως πῶς δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἡ ἐκ τῆς πρωτευούσης ταχεῖα ἀπομάκρυνσίς του καὶ ἡ εἰς Προῦσαν μέχρι θανάτου διαμονή του; 'Ο Βεσσήρ ἀπέθανε περὶ τὴν 1847 καὶ ἐτάφη καθολικῶς.

'Ιδοὺ ἐν συντόμῳ τὰ πολιτικὰ γεγονότα ἅτινα διεδραματίσθησαν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ἥρωος τῆς παρούσης πραγματείας:

'Ιδωμεν τίς ὁ ἰδιωτικὸς βίος τοῦ 'Εμίρου.

'Ως ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου ἐφθημεν εἰπόντες μεθ' ὧσα καὶ ἂν ἐγραψάνοι ἱεραπόστολοι ὁ Βεσσήρ ἦν ἐκ τῶν κοινῶν Τούρκων σατραπῶν οὔτε χρυσὸν ἔτρωγε τὴν προῖαν ὅπως ἐνιγχύσῃ τὰς μυωτικὰς αὐτοῦ δυνάμεις, οὔτε πρὸ τῶν λόντων τοῦ Νεχμέτ-Ἀλή ἴστατο ἀπαθὲς καὶ δὴ ἐπτόει αὐτοὺς δὲ τοῦ βλάμματος!

Τὰ ἀνά τὴν Συρίαν Κυκλοφοροῦντα ἀναφορικῶς τοῦ Βεσσήρ ἀνέκδοτα ἔχουσι στενὴν συγγένειαν μετὰ τῶν μυθῶδων ἐπεισοδίων τοῦ Ἀνταρ δς; ὅταν ἐπάλαιε μετὰ τῆς μνηστῆς του ἡ γῆ ἐσείετο!...

'Η οἰκογένεια Σάαπ καταγομένη ἐκ Βεδούνου διετήρησε τὴν φυσιογνωμίαν τῶν ληστῶν τῆς ἐρήμου. 'Η ζωὴ τοῦ 'Εμίρου ἦν πατριαρχικὴ, χριστιανὸς ἐν τῷ διθάνῳ του καὶ μόεσουλμάνος ἐν τῷ γυναικῶνι, ἐξύπνα πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ὅπως πῆρ τὸν καφὲ καὶ καπνίσῃ τὴν καπνοσύριγγά του. 'Ο Βεσσήρ ἔσχε δύο νομίμους γυναικας, ἡ πρώτη ἦν σύζυγος· Τούρκου βέη, δὲ ἐφόνευσε προηγούμενός, ἡ δευτέρα ἦτο ὠραία κερκασία τὴν ὁποῖαν ἡγόρασεν ἀδρῶ· ἐν Κωνσταντινουπόλει. Αἱ ὁδοιπορικαί, αἱ δούλαι καὶ οἱ στολισμοὶ τοῦ χαρεμίου οὐδαμῶς ὑστεροῦν ἐν Μπέϊτ-Ἐδδίν. Ἐναντίον τῶν ἀνατολικῶν ἡθῶν ἡ τράπεζα τοῦ Βεσσήρ ἦν λιτή. 'Ο σατράπης ἔτρωγεν ἁπλῶς πιλάφι καὶ ἔπινε καφὲ! 'Οτε ἡ πολιτικὴ ἐπέτρεπεν αὐτῷ ὥρας σχολῆς ἀνέβαινε ἐπὶ τῶν νώτων τῆς εὐγενούς φορβάδος του καὶ ἐν ἐπιβλητικῇ σ-νοδίᾳ ἀπήρχετο εἰς κυνήγιον.

'Η ἀσιατικὴ νωχέλεια ἀπαιτεῖ ὅπως καὶ τὸν λαγὼν κυνηγῇ τις μετὰ τὸν ἀραμπᾶ! 'Ο 'Εμίρης δὲν ἐκοπία ἐν τῇ ἀγρᾷ· τὰ λαγωνικά του ἦσαν ἐκατοστύες φελλάχων, οἵτινες ἐδίωκον τὰς πέρδικας ἐκ τῶν θάμνων καὶ αὐτὸς καθήμενος ἐπὶ ἀπαλῷ σοφᾷ ἀπέλυε τοὺς ἱερακὰς του!

'Αν καὶ πληρώων εἰς τοὺς Αἰγυπτίους περὶ τὸ ἐν ἑκατομῦριον γρ. φόρους, ὁ Βεσσήρ κατάρθωσε κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του νὰ τετραπλασιάσῃ τὴν κατάστασίν του. Ἄν καὶ φύσει φυλάργυρος ὡς ὅλοι οἱ εὐλογημένοι σημεῖται οὐχ ἥττον ἐξένηε καθ' ἑκάστην 100 καὶ πλέον ἀντομα ἐν Μπέϊτ-Ἐδδίν. Τὰ μεγαρα τοῦ σατράπου σφίζονται μέχρι σήμερον καὶ χρησιμεύουσιν ὡς διοικητήριον εἰς τὸν Βάσσα πασσάν. 'Η μεγάλη αὐτῇ πληροῦται καὶ πάλιν στρατιωτῶν καὶ ἔτι, τὸ πρὸ τῆς πλουσίας πύλης ἀναθρυτήριον ἐκτοξεύει μέχρι τῶν ἀψίδων βροχὴν ἀδαμάντων. Οὐδὲν ἡλαξεν ἐξωτερικῶς, διερχόμενός τις τὸν περιβόλον ἀκίων φέρει τὰ ὄμματα πρὸς τὴν κλίνην νομίζων ὅτι θὰ ἴδῃ πέραν τῶν ἀπωτάτων βαθμίδων καθήμενον ἐπὶ χρυσοῦ καὶ βύσσου τὸν Λέοντα τοῦ 'Ορου, ἀλλ' ἀντὶ τῆς καπνοσύριγγος τοῦ Βεδούνου βλέπει τὸ σιγάρων τοῦ Ἀλβανολατίνου... Ἀρὰ γὰρ ἐσωτερικῶς ἐτάλθε μεγαλειτέρα μεταβολή. 'Ο ἀρχὼν τοῦ Μπέϊτ-Ἐδδίν φέρει νῦν φράκον καὶ ὅταν κάθεται εἰς τὴν τράπεζαν 36 σάλπιγγες καταερματίζουσι τὴν σερενάδαν τοῦ Γουνῶ! 'Η μῆστιγξ καθηργήθη ἐν τῇ πολιτικῇ λειτουργίᾳ ἀν καὶ ὁ μέχρι τῆς χθὲς βασιλεύων Κιουπελιάν ἐθεωρεῖτο ὁ Ἀττίλας τῶν σιακῶν βαλκανίων. 'Ο Μεχμέτ Ἀλλῆς δὲν ζῇ ὅπως δώσῃ θασπίσματα εἰς τῆς διοίκησιν τοῦ δρους ἀλλ' ὑπάρχουν οἱ Νούντσι τοῦ Πάπα οἵτινες δὲν παύουσι παρέχοντες αὐτῇ τὴ σωτήριον ἐκεῖνο φῶς, τὸ ἐκ τοῦ Βατικανοῦ ἐκπο-

μυόμενον. Ἄν και ἀποφεύγοντες τὰς παρεχθάσεις
δὲν δυνάμεθα ν' ἀποσιωπήσωμεν ὅτι ὁ γενικός διοι-
κητὴς τοῦ ὄρους κολακεύεται καλῶν αὐτὸν Ἰταλόν,
γνωστὴ δὲ κατέστη πλέον ἐνταῦθα ἡ ἐχθρότης τοῦ
ἀντιπροσώπου τοῦ Πάπα πρὸς τὰ γαλλικά συμφέ-
ροντα. Ὁ Βάσσα πασσᾶς χωρὶς ἴσως νὰ τὸ γνωρίζη
ἐργάζεται πρὸς ἐδραίωσιν τοῦ πολιτικοῦ ἡμῶν καθε-
στῶτος! Καλὸν και τοῦτο!.

ΒΗΡΥΤΟΣ, τῆς 22 Ὀκτωβρίου 1888. Ν. Κ.

ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΡΦΙΑ

Παραπονεμένα τὰ καυμένα τὰ δύο ἀδελφία, ἐ-
φυγαν ἀπὸ τὸ χωριὸ τους, μοναχά, χωρὶς νὰ ἐξυ-
μνην ποῦ πηγαίνουν· ἔτρεχαν, ἔτρεχαν· ἡ μίνα τους
ποῦ τοὺς ἔφερεν φωμάκι κουβαλῶντας· ξυλά σταίς
γειτόνισσας, ἦτανε πεθαμένη, δὲν εἶχανε νὰ φᾶνε
καὶ πεινούσαν· πλὴς τὸν ἐμελλε γιὰ ἑκεῖνα τὰ
στομάχουλα, δὲν εἶχανε μίνα, δὲν εἶχανε πατέρα,
δὲν ἦτανε καλοντυμένα καὶ γιαντὸ δὲν τὰ πῆρε
καὶς στὸ σπῆτι του· ἔτρεχαν, ἔτρεχαν· νυχτώσανε
σένα δάσος καὶ ἀγκυλιστήκανε νὰ κοιμηθοῦν· παρὰ
ὁ μικρότερος ὁ Χρῆστος πῆναγισε καὶ σηκώθηκε καὶ
γυρᾶ ἕνα γύρω· ἦτανε νύχτα, οὔτε φεγγάρι ἀπὸ
πάνω οὔτε ἀστέρια, οὔτε τίποτα· ὁ θεὸς ἐμπουμπου-
νῆε καὶ ἕνα μαῦρο σύγνεφο ἐκρεμύωνε στὸ κεφάλι
τῶν δῶδ μικρῶν, ἄχ! καὶ νὰ τὸ ἴκανε ὁ Θεοῦλης
μου ἕνα πᾶπλωμα ζεστό ζεττό, καὶ νὰ σκέπαζε τὰ
καυμένα πώτρεμα ὅλο τους τὸ κορμάκι! παρὰ ἐκεῖνο
ἦτανε σύγνεφο κι' ἂν ἔπερτε θάφερνε χιόνι νὰ τὰ
σκεπάσῃ καὶ ὅχι πᾶπλωμα!

Ὁ μικρότερος ὁ Χρῆστος ἐγύριζε, ἐγύριζε
κλαιώντας, ἐσκόνταφε, ἐσκεπτότανε, ἐσκόνταφε,
ἐσκεπτότανε, μέσα σὲ κείνα τ' ἀγκάθια καὶ τὰ
πουλῆκια. Ἄχ! τὸ μικρὸ στομάχουλο ὅπου πει-
νάει· εἶνε ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ἀπάνου στὸ Γολγοθᾶ,
μὲ τὰς ἰδίαις ὀδύνας, μὲ τοὺς ἰδίους πόνοους· ἡ ψυχὴ
τοῦ μικροῦ εἶνε ἡ ψυχὴ τοῦ Χριστοῦ, οἱ πόνοι του
πόνοι του· εἶνε τὸ πάλαιμα ποῦ κάνει ἡ θεὴ φύσι
μὲ τὴν ἀνθρώπινη, ὅταν φωνάξῃ εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ
Χριστοῦ μας ποῦ εἶπε τὸ «ἤλει ἤλει λαμὴ σαβαχ-
θανῆν».

II

Ἐπεράσανε ὅπως ἐπεράσανε ἐκεῖνη τὴ βραδεῖά
τὰ δῶδ ἀδέρφια. Τὸ πρῶτ ποῦ γλυκοχαράζε, ὁ Γιώργης
ὁ μεγαλύτερος ποῦ κοιμώτανε κοντὰ σένα μο-
νοπάτι χωριστὰ ἀπὸ τὸ Χρῆστο, ποῦ δὲν ἤξερε ποῦ
κοιμήθηκε, ἀκούει μιὰ σουριχτιά! ἐσηκώθηκε τὸ καυ-
μένο ἀπὸ τὸν τρόμον του, κάνει τὸ σταυρὸ του,
βγάνει ἕνα εἰκονισματάκι ποῦ τοῦχε κρεμασμένο
στὸ λαμὸ του ἡ πικρὴ του ἡ μίνα, τὸ φιλεῖ καὶ
στὸ σκερὸ ἐκεῖνο μέρος, μέσα στὴν ἄγρια φύσι ἐγυ-
νίσσε, ὅπως ὅταν τὰ πῆγαινε ὁ δάσκαλος στὴν ἐκ-
κλησίαν καὶ προσευχήθηκε· δὲν εἶχεν ἀνάγκη ὁ Θεὸς
τότε ἀπὸ ἐκκλησίαν, εἶχε τὴ φύσι, λαμπάδες μυριό-
φυται εἶχε τὸ γλυκοχάραγμα καὶ παπὰ τὴν τρο-
μαζμένη τοῦ Γεώργη ψυχὴ. Ἐροθῶτανε τάμοιρο,
ἔπερ πῶς ἐκεῖνη ἡ σουριχτιά ποῦ ἀκούσε ἦτανε τίς
Λήμις ποῦ σηκώνωτανε ἐκεῖνη τὴν ὥρα καὶ ἐρρο-
ύανε μὲ τὴ φυσικατῆ τῆς τὰ μικρὰ παιδιὰ, ἐρ-
-

τοῦλεγε ἡ μανοῦλά του στὰ παραμύθια ταῖς βρα-
διαῖς ποῦ μπομπούνηζε καὶ καθῶνταν τὰ παιδιὰ
τῆς γύρω της καὶ μπάλωνε τὰ σκουτάκια τους καὶ
ἑκεῖνα τρομασμένα οὐλο πῆγαιναν κοντὰ της νὰ
κρυφτοῦν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν ποδιά της· ποῦ νῆ-
τανε καὶ τώρα ἡ ἀμοισὴ νὰ φυλάξῃ τὸν δύστυχο τὸ
Γεώργη!...

Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα ποῦ ἀκουσεν ὁ Γεώργης
τὴ σουριγματιά καὶ νᾶσου καὶ κοντέβουν νὰ φτά-
σουν ἐκεῖ ποῦ ἦτανε κέντ' ἐξ ἀνθρώποι λεροφορε-
μένοι· ἀπάνω τους εἶχανε κᾶτι πριματά ποῦ δὲν
τὰ καταλάβαινε τί ἦτανε, τοῦ φαίνοντανε σὰ μα-
κρυὰ μαχαίρια ποῦ κοβαν στὸ σπῆτι τοῦ τοῦ ψωμί,
κᾶτι ἄλλα ποῦ τὰ κράταγαν στὸ νῶμό τους, τοῦ
φαίνοντανε σίδερα ξεγιαλισμένα κολλημένα σὲ ξύλο,
τρέμει καὶ πάλαι τρέμει — ἦτανε ληστὰι!

«Τί κᾶνεις ἐφτοῦ βρῆ;» τοῦ λέγει ὁ καπετάνιος
τους, ἔλα κοντὰ μας. Χωρὶς νὰ μιλήτῃ, χωρὶς νὰ
κουνθῇ ἐτράβηξε κοντὰ τους, ἐκόταγε νὰ κάμῃ κη-
λοιώτικα;

III

Ἐπέρασαν χρόνοι, κηλῶι χρόνοι. Μιὰ ῥέρα ἀπὸ
μακρυὰ ἀκούγε κανένας τραγουδιὰ, χαρούς, ντουφε-
κορίγματα, τί τὸ θέλεις γλέντια, σὰ νᾶτανε κανέ-
νας γάμος κανενὸς ἄρχοντα ποῦ ἔπερνε τὴν πιδ ὦ-
μορρη καὶ εἶχε σφαιρμένα πενήντα ἀρνιά, ἑκατὸ πῆ-
ταις σφειασμένο, γαγούρταις καὶ ἀπὸ φτοῦνα ἄλλο
τίποτα, κρασιὰ ἀμέτρητα μὲ τοὺς γιουβάδες —
τέτοιο γλέντι γινότανε—. Τί λές; πῶς ἦτανε; ἦ-
τανε κλέφταις στὸ λημέρι τους ποῦ τὸ εἶχαν σὲ
μιὰ σπηλιά καὶ γλένταγαν, ἕνας σὲ μιὰ φηλὴ με-
ριὰ ἐφύλαγε καρσουλὶ καὶ οὐλοὶ οἱ ἄλλοι ἐσούρνανε
τὸ τραγουδι τοῦ καπετάνιου τους ποῦ χόρευε προ-
στά, καὶ ἐγλυκοτσοῦζαν. Ὁ καπετάνιος τους ἦτανε
ἕνας ὠμορφος νῆος τριανταπέντε χρόνων, τὸν ἔ-
λεγαν Γεώργη· δὲν εἶχε τελειωμένο κήμη τὸ τρα-
γουδι καὶ ἀκούει τὸ καρσουλὶ νὰ φωνάξῃ· στὴ στιγ-
μὴ μὲ τὰ σπαθιά στὰ χέρια κατέβηκαν ἀπὸ τὸ λη-
μέρι τους καὶ φτάνουνε στὸν κάμπο· νὰ ἰδοῦν καὶ τί
νὰ ἰδοῦν!! διὸ μουλᾶρια φορτωμένα φλωοῖ! καὶ ἔ-
ναν ἀνθρώπο· δὲν γάνουνε καιρὸ καὶ καταβιάζουν
τῆς τριχιαῖς ποῦ ἦτανε δεμένα τὰ σακκιά, ντιμι-
σκιά σπαθιά ἀστράψανε στὸ κεφάλι τοῦ δόλιου νοι-
κοῦρη, τὸν βαρῆγαν ἀπὸ ὀδῶ, τὸν βαρῆγαν ἀπὸ
κεῖ, φτάνει κ' ὁ καπετάνιος κι' ἕνα χρυσὸ χαντζάρι,
καὶ στὴν καρδιά τοῦ τὸ βάνει ὅπως πέφτει ὁ δέν-
τρος ποῦ τὸν σκίζει ὁ καρβουνιάς μὲ τὸ δυνατὸ
τσεκκούρι, ἔτσι ἔπεσε καὶ ἐκεῖνος· λέοντας αὐτὴ μέ-
θελες μανοῦλά μου στὸν κότμο νὰ μὲ βρέξῃ, τ' ἐμέ-
να ὀδῶ τὴν ἐρημιά κανένας δὲ θὰ κλάξῃ μὴν τὰ
κοράκια θὰ μὲ φᾶν, ἕνα δερρὸ μου ἔδωκες καὶ πάει
μὲ τοὺς κλέφταις! ὁ τότε τὸν βῆσαν ὁ καπετά-
νιος — ἔβανε πύθεν ὁ τόπος σου, ποῦ θεν τὰ γονικά
σου· — κακὴ συνθεῖν πῶχετε ἔσαι; οἱ χαραυῆδες!
πρῶτα σκοτώνετ' ἀνθρώπο κι' ὕστερον τὸν βῶτάτε,
εἶχε μανοῦλ' ἀπ' τοὺς Κορροῖς, πατέρα ἀπὸ τὸ Ἄρ-
γι· εἶχε ἄδερρὸ μικρότερο καὶ ἦταν μὲ τοὺς κλέ-
φταις! ὁ τότε ὁ καπετάν Γεώργης ἐγκώρισε τὸν ἄ-
δερρὸ του τὸ Χρῆστο ποῦ ἦτανε χαϊμένος στὸ δά-

σος και 'στερνά 'πῆγε στὴν Πόλι καὶ καζάντισε, δ-
που ἔμαθε ὅτι ὁ ἀδερφός του ἔγινε καπετάνιος· στοὺς
κλέφταις ποὺ τὸν πῆραν, ὅταν πέθανε ὁ πρῶτός
τους καπετάνιος, καὶ τώρα γύριζε στὴν πατρίδα
του. Τί τὸ θέλεις, ἐκεῖνη τῇ χλιδερῇ σκηνῇ ποὺ γί-
νυκε τότε ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τῇ γράψω, μονάχα ἂν
ἦτανε κανένας ἀπὸ κείνους τοὺς ζωγράφους Μιχαήλ
"Αγγελο καὶ Ραφαήλ, εἰμπόργις νὰ ζωγραφίσῃ τὴ
λύπη τοῦ Γιώργη τῇ ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό
του — ὁ Γιώργης δὲν ἦτανε περὶ ληστής, πᾶν ἢ
ἀσημοκούμπουρας τοῦ, πᾶν τὰ σπαθιά του, οὐλα τὰ
'πέταξε, μονάχα τὸ ρημοσαντζάρι ποὺ τὸ μπήξε
στὴν καρδιά τοῦ ἀδερφοῦ του ἐφύλαξε, ἐτάχτηκε
κελόγερος στὴν Παναγιά γιὰ νὰ γειάνη ὁ ἀδερφοῦ-
λης του καὶ ἔβγαλε καὶ πάλι τὸ εἰκονισματάκι ποὺ
τ' οὐχε κρεμασμένο στὸ λαιμὸ τοῦ ἢ μᾶνα του ὅταν
ἦτανε μικρός καὶ τὸ φύλαγιε ἀκόμα, καὶ τὸ φίλητε
σὺν ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα στὸ δάσος ποὺ παρακαλέθηκε
νὰ σωθῇ ἀπὸ τοὺς κλέφταις, δὲν ἦτανε περὶ θηρίο,
δὲν ἦτανε ληστής, ἦτανε παιδάκι ἀθῶο καὶ ἄγνὸ
σὺν τὴν ἡμέρα πούφυγε ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ· λένε πολ-
λοὶ πὺς στὸν καλὸ δρόμο γυρίζει κανεὶς μὲ καλαὶς
πράξεις, παρὰ νὰ στὸ Γιώργη ἐγγραϊάστηκε νὰ χυθῇ
νὰ ρουφήξῃ τὸ αἷμα τοῦ ἀδερφοῦ του, νὰ πλυθῇ μ'
αὐτὸ· σάμπως νὰ ἦτανε καθαυτὴν πῦρ τοῦ Ντάντε,
γιὰ νὰ καθαριστῇ ἀπὸ ταῖς ἀμαρτίαις του.

Τὸν καθαλαίει σ' ἓνα μουλάρι καὶ στὸ γιατρό
τὸν πάει, λίραις πολλαῖς δίνει τοῦ γιατροῦ καὶ τοῦ
λέει «γιατρὲ πολλοὺς ἐγιάτρεψες καὶ τοῦτον νὰ
γιατρέψῃς.»

— «Ναὶ γὼ πολλοὺς ἐγιάτρεψα καὶ τοῦτον νὰ
γιατρέψῃς, ταῖς μαχαιρίαις καὶ ταῖς σπαθιαῖς εὖ-
κολα ταῖς γιατρεύω, μὰ ἡ μαγκούρα ἢ χαντσαριά
περὶ γιατρεμοὺς δὲν πέρνει.»

IV

Τότε ὁ Γιώργης βγάνει τὸ χαντζάρι ποὺ εἶχε
φυλαγμένο, τὸ μπήγει στὴν καρδιά του καὶ σφιχταγ-
γαλιάζει τὸ δόλιον ἀδερφοῦλη του σὺν κείνῃ τὴν
κρουρὴν βραδεῖα στὸ δάσος, γιατί καὶ τώρα κρύω-
ναν, ὁ κρύος καὶ παγωμένος θάνατος ἔντι νὰ τοὺς
χωρίσῃ τοὺς ἔνωσε. Οἱ σύντροφοι τοῦ Γιώργη τοὺς
πῆραν καὶ 'κεῖ στὸ λιμέρι τοὺς ἀποκάτου σ' ἓνα
πλάτανο κοντὰ, σ' ἓνα κεφαλόφρυσο τοὺς ἔθαψαν ἀ-
πάνου σ' ἓνα ξυλοκρεββάτο ἀπὸ ξύλα δέντρινα καὶ
φύλλα.

'Εγὼ ἐπέρασα ἀπὸ 'κεῖ δύο γοραίς, μία τὸ κα-
λοκαίρι, ἥπιγα ἀπὸ τὸ κρύο κρύο σὺν κρυόσταλλο
ποὺ λῶναι ἢ μύτη σου ἅμα πιῆς λιγοῦλι νερὸ καὶ
δὲν ἄκουσα τίποτ' ἄλλο παρὰ τοὺς στεναγμοὺς
ποὺ κάνει ὁ πλάτανος ἀπὸ πᾶνον ἀπὸ τὸ μνημα,
καὶ ἄλλη μία χειμῶνα ποὺ εἶδα τὸν πλάτανο κα-
λοφροτωμένον ἀπὸ χιόνι καὶ νὰ γορῇ γιὰ πένθυμη
στολή τὴν κάτασπρη σὺν τὴν ἀγνὴ ψυχῇ τῶν δύο
ἀδερφῶν, στολή τοῦ ἀπὸ χιόνι· ἐκάθισα ἀποκάτω
στὴ ρίζα τοῦ καὶ, πιστέψτέ μου, τὸν εἶδα νὰ κλαίῃ
καὶ τὸν ἄκουσα μὰ μού λένε μὲ στεναγμοὺς, ὅτι ἀπὸ
τότε ποὺ ἔθαψαν στὴ ρίζα τοῦ τὰ δύο ἀδέρφια δὲν
θέλει νὰ ἰδῇ τὸν ἄλλο, γιατί ὅταν τὸν βλέπῃ ἀναλύ-

εται σὲ δάκρυα καὶ κλαίει, κλαίει, κλαίει, θλί-
πᾶντα νὰ μελαγχολῇ, νὰ ἦναι πάντα κρυμμένος μέσα
στὰ σύγνεφα καὶ τῆς βρονταῖς, νὰ δένεται νὰ δερ-
νεται ἀδράκοπα ἀπὸ τοὺς πέντε ἀνέμους, δὲν εἶχε
μανοῦλα, μοῦ εἶπε, καὶ θέλει ἐκεῖνος· νὰ τὰ μοιρο-
λογᾷ καὶ νὰ τὰ κλαίῃ· ἅμα ἰδῇ τὸν ἄλλο ἀρχίζει
νὰ δάκρυα, μοῦ συνέβαινε καὶ μένα νὰ καταλάβω
τὰ παγωμένα δάκρυά του ἀπάνω στὸ πρόσωπό μου·
πέρασε καὶ σὺ ἀναγνώστη μου ἀπὸ 'κεῖ ἂν θέλῃ
καὶ μελαγχόλησε λιγάκι!

N. K. M.

Η ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

"Ἦτανε κόρη ὁμορφῇ, πτωχὴ μὲ τιμημένη,
καὶ σὲ χαρῆμι τοῦρκικο τὴν ἔχτανε ὑλισμένη.
'Απὸ τὴ μάττα τῆς κρουρᾶ μικρὴ τὴν εἶχαν παρῖ·
Μέσα 'ς τὴν τόση ἔμμορφη καὶ 'ς τὴν περίσσα χέρι,
'Απ' ὁλαὶς ὁμορφώτερον καθέταν σὲ μιὰν ἀκρη,
Κι' ἀπ' τὴν καρδιά τῆς ἔχυνε φαρμακεμένο δάκρυ

Ντυμένη 'ς τὰ δόλφινισα μὲ κεντητὰ στολίδια,
Μὲ τὰ γλυκὰ τὰ μάτια τῆς καὶ τὰ γραμμένα φρόνι,
Δειλὰ κυττάζει δόλφινισα τῆς ἄλλαις 'ς τὸ χαρῆμι,
Κι' ἀναστενάζει μέσα τῆς καὶ σὰν τὸ φύλλο τρέμει.
Παίζουν ἢ ἄλλαις καὶ γελῶν μ' αὐτὴ σκυμμένη γέρνει,
'Ἐνας εὐνοῦχος ἔρχεται σὰν κατὶ νὰ τῆς φέρῃ.
Τῇ δίνει κλῶνα λεμονιάς, δόλφινισα κλωνάρι,
Κι' ἀπ' τὸν Σουλτάνο ἔρχεται σταλμένος νὰ τὴν πῇ.
'Απὸ τὸ χέρι τὴν κρατεῖ κι' ἀπάνω τὴν πηγαίνει...
Σὰν εἰ καὶ τὴν ἀμειρεν ἔχει νὰ τὴν προσμένῃ!

'Ἐνόχτα τὸ σκοτάδι τῆς 'ς τὸ Βόσκορο ἀπλώνει,
καὶ τὸ φεγγάρι τὰ νερὰ τοῦ Μαρμαρᾶ ἀσημένει.

Πρῶτη φορὰ 'ς τὸ πρόσωπο κυττάζει τὸν Σουλτάνο,
Πρῶτη φορὰ τὴν γιόναξε ῥ' ἀνέβῃ νύχτα ἀπάνω.
'Ἐκάθισε 'ς τὰ ποσούλα δειλὰ σὰν περιστέρη,
καὶ ὁ Σουλτάνος τῆς φίλῃ λαχταριστὰ τὸ χέρι·
— Κόρη γλυκεῖα, χαροῦμισσα, κόρη γλυκεῖα, παρῖνε.
Τὴν νύχτα θὲ νὰ κοιμηθῇς, εἰδὼ μαζί μ' ἐμένα.
Πᾶρε διαμάντια ὅσα θεὸς κι' δόλφινισα φορεῖ.
Πᾶρε κι' αὐτὸ 'ς ἀτίμητο πλεγμένο κομπολόι.
Μὲ τὴν κλωστή τῆς αργυρῆ καὶ τὸ μαργαριτάρι,
καὶ ὅς μου τὰ χεῖλάκια σου ἀχώριστο ζευγάρι,
Πόθουνε τὸ χρῶμα κόκκινον σὰν θάλασσα κοράλλι.
'Αχ! σὰν κ' ἐστία δὲν θὰ βρῶ ποτὲ 'ς τὸν κόσμον ἄλλη.

Εἶπε ὁ Σουλτάνος κέφαλα γλυκὰ τὴν ἀγκαλιάζει.

— Μὴ μὲ πειράξεις... ἄσε με... 'Ἡ κόρη τοῦ φονεῖ!

Μ' αὐτὸς τῆς κρατεῖ σφιγχνὰ κι' αὐτὴ φωνάζει ἀκούε,
'Ὅς ποὺ τῆς κλίνει μὲ φίλῃ δόλφινισα τὸ στόμα.
Τὴν εἰσφέρει μέσ' τὰ ποσούλα ποῦχαν χρυσὰ στολίδια,
Τὴν γαρφαλάει, τὴν φιλεῖ, μὲ γέλοια, μὲ παιγνίδια,
Γελᾷ καὶ παίζει σὰν παιδί καὶ κάποτε ἄγριονεῖ.
καὶ κλαίει ἢ κόρη ἢ θύστυχη καὶ μοναχὴ παλεύει.
Τὴν 'πῆρετὸ παράπονο, ἀπελπισία τὴν δέρνει,
Μ' αὐτὸς τὴν σπρώχνει ἀπ' εἰδὼ καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὴν σέρνει.
Τῆς χτυπᾷ, σκώνεται, τραβάει τὸ μαχαίρι.
Νὰ τὴν κτυπήσῃ ἔκανε, μὰ τοῦππεσε ἀπ' τὸ χέρι...

— Ἀτάπα, Σουλτάνε, χτύπησε 'ς τὰ στήθεια μου ἐπάνω.
Παρθένια ἐγεννήθηκα, παρθένια θὰ πεθάνω!

Τὸ λόγο δὲν ἀπόσπασε, τραβίεται γιὰ τὰ φύτη,
Τὸ κομπολόι 'ς τὸ λαιμὸ δόλφινισα τυλίγει,
Τραβᾷ τῆς ἀκραὶς δυνατὰ, σωριάζεται καὶ πῖφτει...

'Ἀς τιμωρήσῃ ὁ θεὸς τὸν ἀδικο τὸν κλέφτη,
'Ὅπου κυττάζει καὶ γελᾷ χωρὶς χωρὶς νὰ τρέμῃ,
Τὴν χριετιαρὰν χαροῦμισσα ποὺ εἶχε 'ς τὸ χέρι,
Νὰ κοίτετα 'ς τὰ ποσούλα μονάχη τῆς πενημένη.

Πρὸ τοῦ χαράξῃ μακρὰ τὴν εἶχανε θαμένη.
ΣΤΕΦ. ΣΤΕΦΑΝΙΟΥ.